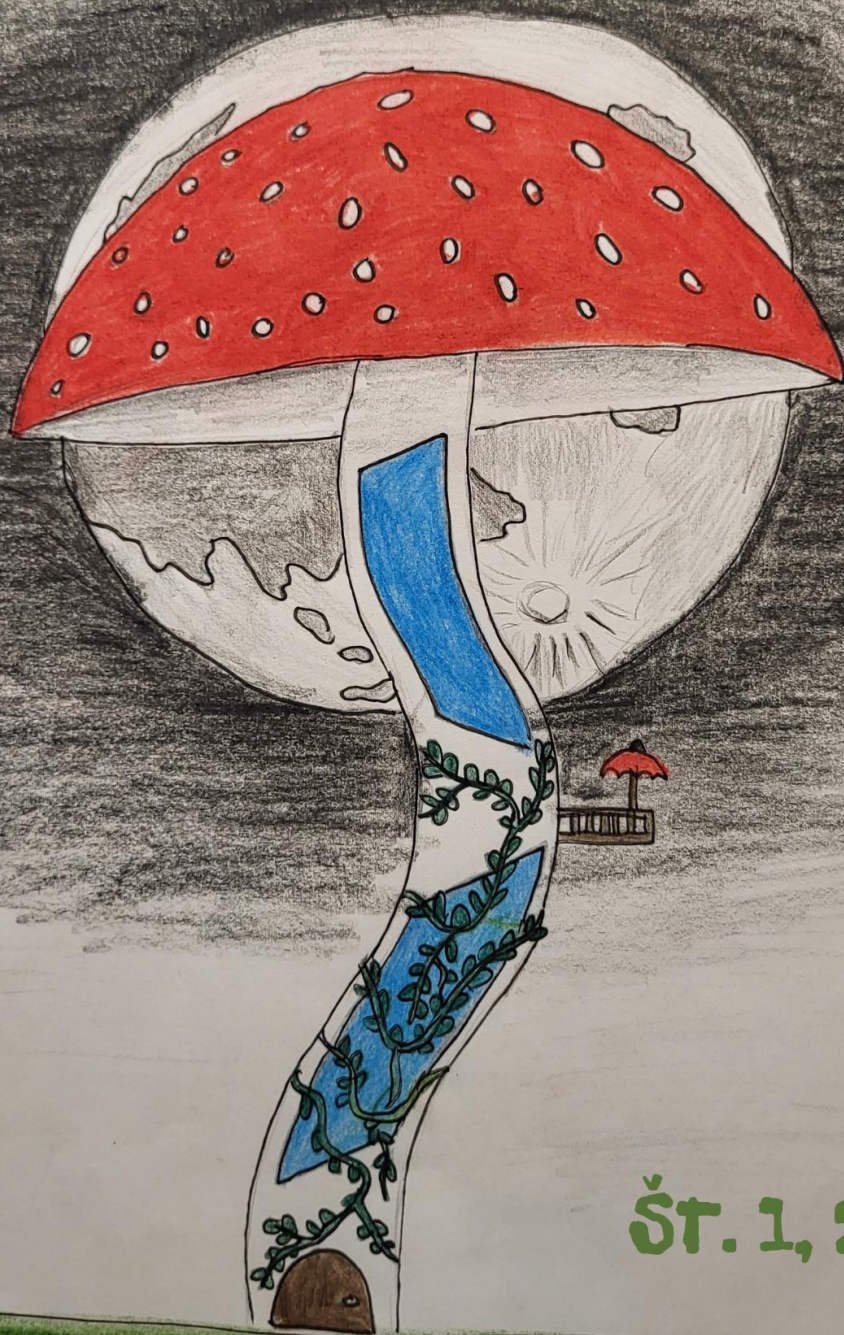

ISKRICE

ŠT. 1, 2025

Izid letošnje prve številke Iskrice se skorajda zdi kot prvoaprilski šala. Pa ni. Res pa je, da se je čas izida precej zavlekel. Lahko bi rekli, da je bil letošnji marec kot običajni maj. Nacionalno preverjanje znanja nam je postavilo na glavo utečeni koledar šolskega dela. NPZ so prinesli vrsto sprememb: pisanje nacionalnega preverjanja (že) v 3. razredu, upoštevanje dosežkov za vpis v srednjo šolo ob omejitvi vpisa pri devetošolcih, vse to pa je za seboj potegnilo datume tekmovanj, ki smo jih v veliki meri že izpeljali.

Kako je angleščina vpeta v naš vsakdan, pričajo številni prispevki v tem tujem jeziku: učenci so pisali o njim ljubih osebah, jim pošiljali razglednice, opravili so intervjuje z učitelji, starimi starši, pisali so namišljene zgodbe o izseljencih in o svojih dogodivščinah na naravoslovnem taboru.

Tudi v našem prvem, maternem jeziku imamo zanimive prispevke: nekateri so popisali svojo pot v obliki potopisov, drugi – tako v nižjih kot višjih razredih – so pisali detektivke, predstavljali so si, da se družijo s Piko Nogavičko, Muco Copatarico in drugimi mucami ali potujejo z dežnikom. Tudi pesnili so. Letošnja poustvarjalna pisanja so, kot smo že vajeni, povezana s tekmovanjem Zeleno pero, a v tej, prvi številki najdemo zapise na temo pregovorov o jabolkah: največkrat tistim, da *Jabolko ne pade daleč od drevesa*. Vključenih je nekaj prispevkov tujcev priseljencev.

Posamezniki pa so pisali in risali za natečaj *Pišem, rišem kulturo* ob 70-letnici domačega društva DPD Svoboda. Zato so v to številko uvrščena tudi ta dela.

Naj Iskrice pridajo k naši, šolski kulturi.

V Žireh, 1. aprila 2025

Petra Novak

Risba na naslovnici: David Šparovec, 9. a

NAJ D 911

To je naj detektiv. Na tem svetu ga kličejo kar 911, ker je tako pameten in hiter kot porše 911. Živel je v Parizu v Franciji, zato je imel veliko dela. Detektiv je dan za dnem reševal probleme. Nekega lepega in sončnega dne se je zgodila velika tatvina. Ukradli so 5 kg zlata, ki je bilo vredno 25 milijonov. Kdo ga je ukradel? Nihče ne ve.

Prišel je naj detektiv 911.

Začel je spraševati: »Kdaj se je to zgodilo? Kakšen avto je imel? Kakšen glas je imel?«

Prodajalec je ves pretresen rekel samo: »Zelo nasilen je bil.«

»Ali imate kakšne dokaze?«

»Ja.«

»Ali mi jih lahko pokažete?«

»Saj imam samo enega in to je pištola.«

»Aha, bom razbral odtise ... Tega tata pa poznam! To je zajčja tolpa. Ujel jih bom.«

Res je šel v njihov rov in jih vklenil. Vse zlato je razdelil.

Oliver Končan, 3. a

David Šparovec, 9. a

DETEKTIVKA ŽIVA IN IZGINULA MORSKA DEKLICA

Detektivka Živa se je odpravila na pomol. Ko je prišla, se je zabliskalo, čeprav je bil sončen dan. Vse luči so ugasnile. Zlobni Jaka je zgrabil Živino prijateljico, ki je bila morska deklica. Lepo je pela, nato pa kar naenkrat izginila. Živa se je lotila dela tako, da je iskala namige. Našla je stopinje, ki so peljale v Jakov grad. Živa je brez pomislekov vstopila v grad. Tam je v akvariju videla morsko deklico. Živa je brž ugotovila geslo ter izpustila morsko deklico. Odšli sta na sladoled.

Živa Tajnšek, 3. a

SKRIVNOSTNI VLOMILEC

Nekega dne sem šel na sprehod. V sosednji hiši sem slišal neznane glasove. Videl sem tatove! Preoblekel sem se v detektiva. Si nadel klobuk, plašč in škornje. Takrat je tat hotel pobegniti. Fotografiral sem avto. Sliko sem pokazal policiji. Rekli so, naj grem z njimi v vlomljeni dom. Tam sem našel prazno torbo, v kateri naj bi bilo tisoč milijonov. Našel sem sledi. Avto so dobili, denarja pa še ne.

Naslednji dan smo odkrili tatu. To je bil učitelj Andrej Oblak, naš učitelj tehnike. V predalu smo našli denar. Okradel je več hiš. Dobil sem novo učiteljico.

Elin Poljak, 3. a

Iza Mlinar, 7. a

DETEKTIVSKA ZGODBA

Včeraj mi je mami za 8. rojstni dan kupila mačko. Bila je zelo lepa in poimenovala sem jo Tačka. Nesla sem jo v hišo in odšla v posteljo. Naslednji dan Tačke ni bilo v hiši. Vhodna vrata so bila na široko odprta. Po hiši sem včeraj pospravila, a danes je bilo vse razmetano. Tudi mami je ni našla. Poklicala je kriminalista. Prišel je. Posul je bel prah in videl stopinje, ki so vodile ven, po cestah gor in dol. Prišli smo do stare hiše in videli Tačko, ki je bila privezana na okno. Kriminalist je poklical policiste. Potrkali smo na vrata in nihče jih ni odprl. Vstopili smo sami. Odvezali smo Tačko in odšli domov. Zahvalili smo se policistu in kriminalistu. Od takrat naprej bolj pazimo na Tačko.

Maruša Kavčič, 3. a

Vsi poznamo priljubljeno pravljico Muco Copatarico. Tretješolci pa smo pri uri slovenščine spoznali muco Oblekarico, ki je neredne otroke naučila pospravljati oblačila v garderobi. Z bujno domišljijo smo priklicali še več pomembnih muc ...

MUCA DREVESARICA

Nekoč je živela muca Drevesarica. Živela je v žirovskem gozdu. Najraje se je sprehajala po Javorču. V zimskem času je rada zahajala v lovsko koč, kjer je z veseljem klepetala z oskrbnico Sašo ter pomagala v kuhinji kuharju Boštjanu. Nekega dne je Drevesarica pogledala skozi kuhinjsko okno ter opazila ljudi, ki so se pripravljali na sečnjo njenega ljubega drevesa, ki je bilo zlato, a na pogled čisto običajno drevo. Pripravila je načrt za preprečitev sečnje dragocenega drevesa. Postregla jim je omamne cimetrove rollice in topel čaj. Medtem ko so se sladkali, jim je Drevesarica naskrivaj iz motornih žag izpraznila gorivo. Sekači niso mogli požagati dragocenega drevesa. Muca Drevesarica je tako obvarovala dragoceno drevo, ki ga je tako rada opazovala skozi kuhinjsko okno lovske koč Javorč.

Oliver Končan, 3. a

MUCA SMETKARICA

V mestu Fuj so bili ljudje neprijazni do narave. Smeti so ležale po vsem mestu. Metali so jih po tleh namesto v smetnjak. Na hribu nad mestom je živela muca, ki je imela rada naravo. Hudo ji je bilo, ko je gledala meščane, kako onesnažujejo naravo. Neko noč, ko so meščani zaspali, je odšla v mesto in pobrala vse odpadke. Ko so se meščani zbudili, so bili presenečeni nad čistočo mesta. Zanimalo jih je, kaj se je zgodilo, zato so ponoči opazovali skozi okno. Videli so muco, ki je pobirala smeti celo noč. Muca se jim je zasmilila, zato se sklenili, da jo obiščejo in se ji opravičijo. Muca jim je povedala, da to ni lepo, in predlagala, da skupaj pospravijo mesto.

Meščani so odšli po pripomočke za čiščenje in skupaj so očistili celo mesto. Obljubili so jo, da bodo od zdaj naprej skrbeli za čisto okolje.

Neo Jereb, 3. a

Moj dežnik je lahko balon ...

MOJ DEŽNIK, KI ME ODPELJE DO VSEH ŽIVALI

Nekoč sem se odpravil na dolg izlet. Tam sem dobil nek zelo lep dežnik. Zakričal sem: Kako lep pisan dežnik!« Vzel sem ga. Šel sem domov. Ko je padal sneg, sem ga odprl. Zaželel sem si, da bi bile vse živali tega sveta tukaj. Videl sem edino žival, ki ni bila srečna. To je bil beli tiger Aleš. Ni bil srečen, ker ni znal plavati. Naučil sem ga zelo dobro plavati. Naslednji dan je že tako dobro plaval, da je plaval bolj kot jaz. In vsi smo živeli srečno do konca svojih dni.

Oliver Končan, 3. a

MAVRIČNI KLOBUK

Nekega dne sem odtrgala mavrični klobuk. Ko sem si ga poveznila na glavo, sem hitro ugotovila, kakšno moč ima. Ko sem hotela iti domov, sem v dveh sekundah prišla domov. Naslednji dan sem srečala otroka, ki je lovil miško. Prišel je do mene in mi rekel: »Miška je moj hišni ljubljencek. Bi mi ga pomagala ujeti?« »Seveda,« sem odgovorila, se teleportirala k miški in jo ujela. Stekla sem k fantku in mu dala miško.

Ula Žust, 3. a

MOJ DEŽNIK

Moj dežnik me je popeljal v Deželo sladkarij. V Deželi sladkarij ni pravil. Tam so oblaki kar iz sladkorne pene. Ko sem prišla tja, sem zagledala kar žive bonbončke, čokoladice, lizike in še veliko drugih sladkarij. Pojedla sem jih. Kako so bile slastne!

Rebeka Frigelj, 3. a

MOJ DEŽNIK

Dežnik me je popeljal v Deželo sladkarij. V Deželi sladkarij je zelo pisano. Tam rastejo lizike, bonboni in druge sladke dobrote. Tam živijo mucki, ki zelo radi jejo lizike. Tam živijo kužki, ki zelo radi jejo bonbone. V Deželi sladkarij veljajo pravila, da ne smeš jemati sladkarij brez dovoljenja. Neki deček je to naredil in ga je olajal pes. Ustrašil se je, zato je zbežal in se ni več vrnil.

Maruša Kavčič, 3. a

POŠAST IN TRI LISICE

Ura je odbila polnoč, lisica na brajdi je ostajala vse bolj živčna. Na vrata je nekdo ostro potrkal, lisica je skozi ključavnico začutila krvave oči. Odprla je vrata in se skrila v omaro. Parket je zaškripal, lisica je izstopila iz omare. Pošast jo je ulovila in jo zaprla v vrečo. Naslednjega dne sta jo prišli pozdravit drugi dve lisici, pozvonili sta ji in počakali dve minuti. Pet minut – nič, deset minut – nič. Na srečo so bila vrata odklenjena. Ko sta vstopili, nista mogli verjeti svojim očem, kakšno razdejanje. Vse je bilo uničeno in takoj sta začeli delati red. Tako je minil en dan. Ura je spet odbila polnoč. Nekdo je spet potrkal na vrata, lisici sta hiteli odpreti, ker sta mislili, da je lisica. Ko sta odprli vrata, ni bilo ničesar na spregled, sama tema. Ena lisica je rekla: »Ali kaj vidiš?« Odgovora ni bilo, ko se je obrnila, je videla samo temo in praznino. Naslednjega dne je lisica poklicala policijo. Z lisico sta eno noč raziskovala. Pošast je spet prišla, tokrat ne sama, vsi policisti so prižgali luči, toda luči so ena za drugo počile. Vsi policisti so padli vznak, razen Lisicomoža, ta je vzel svetilko, jo prižgal in videl tole: dve veliki črni postavo z rdečim nosom in krvavimi očmi in usti, iz ust je tekla slina, notri so bili ostri zobje kakor nož. Lisicomožu je luč eksplodirala, padel je v nezavest, lisica je umrla in policisti tudi. Lisicomož je stekel po stopnicah, medtem ko sta postavi segli prvo žrtev. Vzel je vrv, jo zavezal okoli metka, nastavljal bližali so se koraki, ustrelil je, se pognal po vrvi, jo prestrigel in zbežal. Ampak komaj je tekel tri minute, že se je spotaknil ob kamen. Pošast je bila že zelo blizu. Tekel je, se zabil v drevo, padel je v luknjo, stopil v sluz, se skotalil s hriba, ampak ga je pošast navsezadnje ulovila in ga dala za sušnjo.

Maj Mlakar, 3. c

Mia Peternel, 6. b

PARK

Tam doli v našem parku,
tam voda odteka v jarku.

Tam doli se godijo le lepe reči,
že zjutraj rosa zori.

Tam doli so lepa drevesa,
saj listi so majhni kot peresa.

Izdelane so še klopi,
ta park je poln, ko sonca še ni.

Voranc Možina, 3. c

Timotej Podobnik, 5. b

ŽAR

Pekla se je ena kura,
trajala je cela ura.

Najprej sem jo obračal,
napol sem jo prevračal.

Ženske pač ne znajo peč',
ker je to za njih preveč.

Zraven vilic je še lopatka,
ob žaru pride še posadka.

Voranc Možina, 3. c

NAŠA UČILNICA

SPREDAJ V UČILNICI JE TABLA. NA LEVI STRANI UČILNICE SO OKNA. NA DESNI STRANI UČILNICE SO VRATA. ZGORAJ SO NA SREDINI LUČI.

EVELIN PROSEN, 2. B

PROSTI ČAS

V PROSTEM ČASU SE IGRAM Z BALONOM. ATI NAJRAJŠI VOZI MOTOR. MAMI NAJRAJŠI USTVARJA. JAKOB SE IGRA Z AVTOMOBILČKI IN SESTAVLJA LEGO KOCKE.

JULIA MIKLAVČIČ, 2. B

GREM VEN S SESTRICAMA IN SE IGRAMO NA IGRALIH. MAMI RADA TELOVADI. ATI SE RAD VOZI S KOLESOM.

MINA ERZNOŽNIK, 2. B

RAD SKAČEM NA TRAMPOLINU. MAMI SE RADA IGRA Z MANO. ATI RAD VOZI AVTO. NEJA SE RADA IGRA Z MUCO LOLO. TAJA RADA SPI.

MAX VONČINA, 2. B

David Šparovec, 9. a

ŽOGE

TINA JE ZA ROJSTNI DAN DOBILA VELIKO ŽOG. Z ŽOGAMI SE JE TINA IGRALA. ENA ŽOGA JE TINI OSTALA NA STREHI. Z LESTVIJO JO JE TINA DOBILA S STREHE.

FILIP KOGEJ, 2. B

TINA JE ZA ROJSTNI DAN DOBILA VELIKO ŽOG. Z ŽOGO SE JE IGRALA Z DEDKOM. ZVEČER JE V POSTELJO NESLA ŽOGO. ŽOGO JE VZELA TUDI V ŠOLO K TELOVADBI.

ELENA TINAUER, 2. B

TINA JE ZA ROJSTNI DAN DOBILA VELIKO ŽOG. ENO ŽOGO JE POSODILA SESTRIČNI MATEJI. DRUGO ŽOGO JE POSODILA NJENEMU BRATRANCU GALU. ŽELELA JE, DA JI JO BO PRINESEL MIKLAVŽ.

AJDA BAČNAR, 2. B

TINA JE ZA ROJSTNI DAN DOBILA VELIKO ŽOG. VSI GOSTI SO ZA TINO IMELI ŽOGO. DEDEK JE IMEL ZA TINO MODRO ŽOGO Z RDEČIMI PIKAMI. DOBILA JE VELIKO, VELIKO ŽOG. Z ŽOGAMI SE JE RADA IGRALA. KO SE JE DOLGO, DOLGO IGRALA, JE UGOTOVILA, DA IMA PREVEČ ŽOG. SČASOMA SE NI IN NI HOTELA IGRATI Z ŽOGAMI. VELIKO ŽOG JE PODARILA DRUGIM ZA ROJSTNI DAN. MALO SI JIH JE PUSTILA ZASE, KER ČE BI DALA VSE, BI SE SPET DOLGOČASILA. IGRALA SE JE TUDI S PRIJATELJI IN PRIJATELJICAMI.

ARNE VONČINA, 2. B

Lucija Janša, 6. c

OPIS DOGODKA

V PETEK SMO SE PO PRVI URI ODPRAVILI V KINODVORANO. OGLEDALE SMO SI PREDSTAVO SNEŽENI MOŽ IN BOŽIČNE VILE. KO SMO SE USEDLI, SO SE UGASNILE LUČI. KER JE SNEŽAK POMAGAL ŽIVALIM, SO ŽIVALI POMAGALE SNEŽAKU. VILE SO SESTAVILE SNEŽAKA. KO JE BILO KONEC, SMO ODŠLI V ŠOLO.

OTA MALOVAŠIČ, 2. B

NOVOLETNE POČITNICE

MED NOVOLETNIMI POČITNICAMI SEM BILA PRI SESTRICNI. Z MANO JE BILA TUDI MOJA SESTRA. OB POLNOČI SMO SPUŠČALI RAKETE. NAJLEPŠE MI JE BILO, KO NAS JE ATI VRTEL.

ALJA LAURIH, 2. B

MED NOVOLETNIMI POČITNICAMI SEM ŠLA NA JELENOV GREBEN. POTEM SMO PRIŠLI DOMOV. ŠE MALO SMO POČAKALI IN ŠLI K MAMI IN ATU. KO JE BILA POLNOČ, SMO ODPRLI OTROŠKI ŠAMPANJEC.

VITA ERZNOŽNIK, 2. B

MED NOVIM LETOM SEM BIL DOMA. Z MIO SVA NAREDILA PLAKAT NE MEČI PETARD IN RAKET.

NIK JANKOVEC, 2. B

JAZ SEM BILA V BOSNI. KO SEM PRIŠLA NAZAJ, STA ATI IN MAMI KUPILA NOVO STANOVANJE. MAMI JE SPEKLA PIŠKOTE. LEPO JE BILO V BOSNI.

ZEHRA ZUKIĆ, 2. B

SNEŽAKI V VRTCU

SNEŽAKI SO SE ZUNAJ IGRALI Z OTROKI. NATO SO ŠLI SNEŽAKI SKUPAJ Z OTROKI V IGRALNICO, IN KER SE JE RAVNO BLIŽAL BOŽIČ, SO SKUPAJ POSTAVLJALI BOŽIČNO SMREČICO. KO JE BILA SMREČICA KONČANA, SO SNEŽAKI ODŠLI DOMOV.

LUKA SELJAK, 2. B

SNEŽAK MEZINČEK JE IGRAL NOGOMET. BIL JE DOBER. DAL JE TRI GOLE.

MARSEL MODIĆ, 2. B

PRI PIKI NOGAVIČKI NA ČAJANKI

PIKA MI JE SKUHALA SLAB ČAJ. NAMESTO SLADKORJA MI JE DALA SOL, ZATO GA JE SPILA KAR SAMA. SPEKLA JE TUDI PIŠKOTE. PIŠKOTI SO BILI ZELO DOBRI. NATO SVA ODJAHALA DOMOV.

JAN FILIPIČ, 2. B

KO SEM PRIŠLA, SE JE PIKA GRDO ZADRLA: »DOBRODOŠLA!« NA MIZI JE BILA TORTA, SMETANA, SOK IN MARMELADA. POTEM SMO SE USEDLI. POVABILA JE SVOJO BABICO, PRABABICO IN DEDKA. PIKA JE PRIPOVEDOVALA O SVOJEM KONJU. IMELI SMO SE LEPO.

VIKTORIJA BRENCI, 2. B

PIKA ME JE POVABILA NA ČAJANKO V SVOJO HIŠO. NA MIZI SO BILE PRIPRAVLJENE SAME DOBROTE. SPEKLA JE PIŠKOTE, ŠTRUDELJ, MAFINE IN PRIPRAVILA ČAJ. S PIKO SVA IGRALI IGRE IN REŠEVALI KRIŽANKE. NATO STA PRIŠLA ŠE ANICA IN TOMAŽ. KO SE JE ZVEČERILO, SEM ODŠLA DOMOV.

LINDA PIVK, 2. B

KO SEM VSTOPIL, JE BILO NA MIZI VELIKO BONBONOV IN KAR PET SKLED PIŠKOTOV. PIL SEM ČAJ Z MEDOM. KO SEM POJEDEL SKLEDO PIŠKOTOV, JE DALA NA MIZO ČOKOLADO. ZRAVEN ČAJA JE DALA NA MIZO TUDI MLEKO. KO SEM POJEDEL BONBONE, PIŠKOTE, ČOKOLADO IN POPIL ČAJ IN MLEKO, SEM BIL ŠE ŽEJEN. DOBIL SEM ŠE KOZAREC VODE. KO SEM POPIL, SEM SE OBRNIL PROTI VRATOM, POMAHAL V SLOVO IN ODŠEL.

VID MIRTič, 2. B

KO SEM VSTOPIL, SEM VIDEL NA MIZI VELIKO TORTO, PALAČINKE IN LIZIKE. PIKA JE DALA POL TORTE KONJU IN POL TORTE FICKU. VSE PALAČINKE JE POJEDLA SAMA. LIZIKE JE RAZDELILA. NALILA JE ČAJ. S POLNIMI TREBUHI SMO PRELEŽALI CEL DAN.

DAVID MLINAR, 2. B

KO SEM VSTOPIL, SEM VIDEL NA MIZI POLNO SLAŠČIC. PIKIN KONJ JE BIL NA VERANDI. NA MIZI JE BILA SADNA TORTA IN MAFINI. PIKA MI JE V SKODELICO NALILA ČAJ. NAREZALA JE TORTO IN MI DALA KOŠČEK. POTEM SEM SE POČASI ODPRAVIL PROTI DOMU.

TIMOTEJ SKVARČA, 2. B

KO SEM VSTOPILA, SEM VIDELA SAME BONBONE. PIKA JIH JE JEDLA. POTEM ME JE OPAZILA IN MI DALA ČAJ. ČAJ SEM SPILA, POTEM SEM POJEDLA ŠE EN BONBON. POGOVARJALI SVA SE IN SESTAVLJALI SESTAVLJANKE. POTEM SEM ŠLA DOMOV.

INJA MLINAR, 2. B

KO SEM VSTOPILA, ME JE PIKA POZDRAVILA. KONJ JE PRITEKEL K MENI. Z OPICO IN KONJEM SMO SE LOVILI. NA MIZI JE BILA TORTA. V TORTI SO BILE MALINE. PIKA JE BILA ZELO VESELA.

ELA NOVAK, 2. B

KO SEM VSTOPILA, JE PIKA PRIPRAVILA ŠE SLADOLED. Z ENIM UGRIZOM GA JE POJEDLA IN TO STORILA TUDI Z OSTALIMI SLADICAMI. NATO JE OPAZILA, DA IMA ŠE ENO SLADICO. TO JE BILA TORTA. NATO SMO SE POSEDLI ZA MIZO, VSAKEMU JE DALA EN KOS TORTE IN SE JE OPRAVIČILA ZA TAKO VEDENJE. NATO SEM ODŠLA IZ VILE ČIRA-ČARA.

SARA CANKAR, 2. B

NAŠ MUC

MUCI JE BRIKETE IN PIJE MLEKO. ZELO RAD SE IGRA Z ŽOGO. JE ORANŽNO RJAVE BARVE. IMA ZELO DOLG REP.

AJDA OBLAK, 2. B

NAŠI MUCI JE IME STRELA. IMA SIVO DOLGO DLAKO. IMA ŠTIRI TAČKE IN KOSMAT REP. ZELO SE RADA BOŽA. ZELO LEPO GLEDA, KADAR JE LAČNA. ZELO SE RADA POTEPA. ZMERAJ JE ZELO LAČNA. JE ZELO DEBELA. RADA PLEZA IN PRASKA PO LESU. LOVI MIŠI IN PTIČE. ZELO NAS IMA RADA IN TUDI MENE IMA RADA.

LENART JENKO, 2. B

ARNE IN LAČNA KAČA

NEKOČ JE ŽIVEL DEČEK, KI MU JE BILO IME ARNE IN ZELO, ZELO RAD JE IMEL KAČE. ŽIVEL JE V HIŠICI NA DREVESU, IN KO JE ŠEL V GOZD, SE JE ZA NJIM PLAZILA STRAŠNA KAČA. IN KAJ BO NAREDIL ARNE? S SEBOJ JE IMEL STRUP ZA KAČE. KO JE ZAGLEDAL KAČO, JE IZ NAHRBTNIKA VZEL STRUP ZA KAČE IN JI GA JE DAL. KO JE KAČA MALO POSKUSILA, JE ZASPALA. KO SE JE ARNE VRAČAL, JE VIDEL ŠE VELIKO KAČ IN TO POVEDAL STARŠEMA. AMPAK STARŠA MU NISTA VERJELA. IN KO JE POKAZAL STARŠEMA UPORABLJEN STRUP, STA MU VERJELA. IN KO JE BIL ZELO LAČEN IN ŽEJEN, MU JE MAMI DALA ZA POD ZOB KRUH Z MARMELADO IN MLEKO. IN SREČNO SO ŽIVELI DO KONCA SVOJIH DNI.

ARNE VONČINA, 2. B

Drejc Oblak, 6. a

Vesel božič

Draga mami, leto je minilo,
zdaj te čaka tu darilo.
V darilu je ljubezen, ne bolezen,
rada te imam in to vsak dan.

Novo leto že hiti,
v košu ima darila tri:
zdravje, srečo in veselje –
preproste, lepe, srčne želje.

Pred vrati Božiček že stoji
in opazuje, kako smo mi.
»Ej, Božiček, kako si pa ti?
Ali tudi tebe kdo obdari?«

»Darila tudi jaz dobim
in se z vami veselim.
Največje darilo zame pa je,
ko vidim otroke srečne vse.«

Neja Oblak, 5. b

Moja muca Zoja

Naša dama, muca Zoja,
od vseh je najbolj moja.
Skupaj jeva, skupaj spiva,
z mano se celo umiva.

Nekega dne pa se zgodi,
da naša muca v blatu se zbudi,
bela dama sedaj črn je mačkon postala,
mimo nje sem šla, pa je nisem prepoznala.

Ko pa ugotovim,
da moje muce ni,
jo cela ulica je iskala,
a je našli nismo vsi.

Potem pa nekega dne se zgodi,
da dežuje in dežuje, padavin konca ni,
muco Zojo tako dež je opral,
le kdo je zdaj spet ne bi prepoznal.

Še sreča, da to ugotovim
in nazaj jo spet dobim.

Ajda Jeršič, 5. b

Ples za vse

Če te kaj srbijo pete
in če nisi ves zaspan,
zavrti se z nami ob glasbi,
saj je danes plesni dan!

Majhni in veliki, okrogli in oglati,
pisani in črni, suhi in debeli
po tleh že tolčejo s podplati,
vsi so res veseli.

Še debeli Dudeldu
dvignil je rit
in leno odplesal
svoj najljubši hit.

Potem pa se kar naenkrat zgodi,
da suhi Suhec na plesišče prihiti.
Zdaj vsi skupaj plešejo,
skačejo in rajajo.

Kaj ta pesmica nas nauči?
Da ni važno, kakšen si:
velik ali majhen, debel ali suh,
biti Človek res ni od muh!

Žiga Tušek, 5. b

Dnevi v tednu

Ponedeljek najdaljši dan se nam zdi,
po vikendu dan vseč nam res ni.

Torek že malo boljši je,
a popoln še zdaleč ne.

Sreda sredi tedna sedi,
pol delovnega tedna za sabo pusti.

Četrtek je dan z malo naloge,
da čas je za igro in vse druge nadloge.

Ko v petek zjutraj se človek zbudi,
zadovoljen vstane, svet lepši se zdi.

Sobota kraljica je vseh dni,
zjutraj budilka ne zazvoni.
Zvečer lahko se malo poveseliš,
saj veš, da v brezskrbno jutro se v nedeljo zbudiš.

Nedelja je dan, ko se ne dela,
ko naša srca so vesela,
ko kakšen izlet privoščimo si,
a v mislih že ponedeljek nas skrbi.

Potem pa znova in znova, pa spet in spet,
ponovi se vseh dnevov pet.
Za njimi pa tudi ta lepa dva,
zaradi njiju se delovni teden zdržati da.

Leja Gantar, 5. b

Katarina Vidmar, 7. a

POTOVANJE V PARIZ

V petek, 26. aprila, zjutraj ob četrty uri, ko je bila zunaj še tema, smo se z družino odpravili v Pariz. Z avtom smo se po praznih nočnih cestah odpravili do Benetk, kjer smo avto parkirali in se z nahrbtniki odpravili nam neznan oziroma prvič viden letališki objekt. Ko smo iskali linijo za vstop, smo srečali učiteljico za angleščino. Po kančku zabave smo se z veliko radovednosti prvič vkrcali na letalo in si poiskali sedeže. Ko je letalo vzletalo, je bilo za nas zelo zanimivo, saj se je vse brnenje, pritisk in malo tresljajev hitro spremenilo v občutek letenja. Po uri in pol dolgi poti je pristanek zaznamoval moje do sedaj najbolj dolge poti stran od doma. Potrebovali smo veliko časa in truda, da smo prišli ven z letališča po pravi poti in se s podzemnim vlakom odpeljali do našega prenočišča. V hotel smo se namestili. S podzemnim vlakom smo se peljali do notredamske cerkve, kjer smo pomalicali in si jo ogledali, čeprav so na njej potekala gradbena dela. Po ogledu cerkve smo se peš odpravili še do Panteona in se nato skozi mestni park odpravili nazaj do prenočišča. Dan mi je bil všeč, saj sem doživel veliko novih stvari.

Naslednji dan smo se po zajtrku z vlakom odpravili do po mojem mnenju največje znamenitosti Pariza. »Eiffel Tower.« Ko se nam je vrh stolpa prikazal izza vrhov hiš, smo bili zmeraj bolj navdušeni in neučakani. Pod stolpom smo se še poslikali in nato počakali vodiča, ki nas je vodil skozi vzpon. Med čakanjem v dolgi vrsti smo si stolp lahko dodobra ogledali. Ko so nas pred vzponom še pregledali, smo se peš po stopnicah odpravili do drugega nadstropja, kjer se nam je stolp zdel zmeraj večji. Vodič nam je povedal nekaj besed o stolpu, potem smo se pa z dvigalom povzpeli do vrha, kjer smo osupli, ko smo videli ves Pariz pod nami. Na vrhu smo si ogledali razstavo, pomalicali in se odpravili proti tlam. Ko smo se od spodaj navzgor ozrli na stolp, smo se začudili, kako visoko smo bili. Stol mi je bil zelo zanimiva in tudi adrenalinska izkušnja. Ko smo se od stolpa poslovili, smo se peš odpravili do Slavoloka zmage, kjer se nam je odprl pogled na Elizejske poljane. Po Elizejskih poljanah smo se sprehodili z razgledom na drage avte ter prestižne trgovine. Hoja po poljanah je bila dokaj dolga, ampak nadvse zanimiva. Mimo fontan in parkov smo se odpravili tudi mimo muzeja Louvre in si zraven njega privoščili sladoled. Morali smo se hitro odpraviti, ker smo že malo zamujali na večerjo, a smo jo vseeno ujeli. Povečerjali smo in se odpravili spat. Naslednji dan smo se iz hotela izselili ter se z vlakom odpeljali do navdušujočega dvorca in parka Versailles. Ogledali smo si palačo ter se sprehodili po ogromnem parku, ki ga ni bilo konca. Vsi drevoredi, jezera in vrtovi so nas res presenetili in nam bodo ostali v spominu še celo življenje. Po ogledu smo odšli na letališče ter se spet razveselili leta z letalom. Ob pristanku smo bili že malo zaspani in še zaradi težav s parkiriščem med potjo domov zaspali. Ob polnoči smo se pogleda na našo hišo razveselili in utrujeno legli v naše domače postelje.

Maks Kosmač, 9. a

Hana Kunc, 9. b

Potopis – München

Vsako jutro težko vstanem, a tokrat je bilo drugače. Med zimskimi počitnicami smo se namreč odpravili na dopust v Nemčijo. Ob osmih zjutraj sta se do nas še vsa zaspana pripeljala očetov prijatelj ter njegov sin. Naložili smo prtljago v avto, preverili kazalec za bencin in se odpravili na pot.

Iz Žirov smo se odpeljali proti Kranju, pot nadaljevali na Jesenice, nato pa v Avstrijo skozi Karavanški predor, ki je dolg kar osem kilometrov in je najdaljši cestni predor v Republiki Sloveniji. Prvi postanek smo naredili v Avstriji, saj smo se vozili že približno dve uri. Privoščili smo si malico, da smo lažje nadaljevali pot. Med vožnjo sem opazil, da je na avtocesti v Avstriji več dražjih in lepših avtomobilov kot v Sloveniji. Avstrija je znana tudi po tem, da ima veliko radarjev, zato smo vozili zelo previdno. Čas v avtu je hitro mineval in že smo se znašli v Nemčiji. Zanimiva mi je bila štiripasovna avtocesta, kjer lahko na določenih odsekih voziš brez omejitve hitrosti. Po šestih urah vožnje smo končno prispeli v München.

Najprej smo poiskali naš hotel ter parkirali avto izven zelene cone. To je določeno območje, kjer je promet dovoljen le tistim, ki imajo kupljeno zeleno nalepko. Ko smo parkirali, smo se sprehodili do hotela. Zanimivo mi je bilo, da smo se registrirali kar sami, na samopostrežnem terminalu. Ker smo imeli še dovolj časa, smo odšli na sprehod po mestu.

Med raziskovanjem mesta smo našli ogromen Mercedesov prodajni salon. Vstop je bil prost, zato smo si ogledali njihove prestižne avtomobile, ki jih nismo še nikjer videli. Hoja nas je naredila lačne, zato smo odšli v prvo gostilno, ki smo jo našli. Hrana je bila dobra, natakar pa zelo neprijazen, zato mu nismo pustili napitnine. Izmučeni smo se odpravili do hotela, kjer smo kar popadali v postelje in zaspali.

Naslednje jutro smo si za zajtrk privoščili sveže rogljičke iz pekarnice. Po zajtrku smo se sprehodili po mestu in nenadoma pred sabo zagledali Lamborghini avtomobilski salon. Prodajalec je bil zelo prijazen in se z nami pogovarjal, kot da bi imeli namen kupiti Lamborghinija. Med hojo po mestu smo videli veliko Mestno hišo na Marijinem trgu, katere notranjosti si žal nismo mogli ogledati.

Popoldne smo si šli ogledat muzej BMW-jeve zgodovine. V muzeju nismo videli le avtomobilov, ampak smo spoznali celotno zgodovino BMW-ja. Da bi začutili utrip mesta, smo se kar peš odpravili do Tehniškega muzeja. Tam smo si lahko ogledali in preizkusili veliko zanimivih stvari s področja letalstva, tehnike, zdravstva, kmetijstva ... Ta dan smo naredili kar 23 tisoč korakov. Naslednji dan smo se iz Münchna odpravili proti severu Nemčije v Ingolstadt. Pot je bila dolga nekaj manj kot sto kilometrov. Peljali smo se mimo mesta Dachau, kjer je bilo med drugo svetovno vojno koncentracijsko taborišče.

Najprej smo si ogledali Audijev muzej, a jaz sem že komaj čakal, da smo odšli na ogled v proizvodnjo Audi. Pred ogledom proizvodnje so nas opremili s sluškami in posebnim telefonom, na katerem smo med samim ogledom lahko dobili še več informacij. Kot prvi smo v proizvodnji videli novega Audi Q6 E-tron. Ogled proizvodnje mi je bil izredno zanimiv, saj si prej nisem predstavljal, kako veliki stroji so potrebni za izdelavo avtomobilov. Zanimivo mi je bilo, da lahko vsak kupec po svoj avtomobil pride kar v Ingolstadt, kjer je bil le-ta narejen.

Na poti proti domu smo se v Avstriji še zadnjič ustavili v restavraciji KFC, kjer sem prvič poskusil njihovega najbolj znanega piščanca.

V poznih večernih urah smo utrujeni prispeli domov, a v avtu smo že razmišljali o novih načrtih za dopust.

Erik Peternej, 9. c

Eva Pečelin, 9. a

POTOPIS – VALENCIA

Letos smo se z družino odpravili na potovanje v Valencio. Že ponoči smo se z avtom odpravili na pot do letališča v Trevisu, kamor smo morali prispeti že zgodaj zjutraj. V Španijo smo prileteli okoli devete ure zjutraj, od tam pa smo se s podzemnim vlakom odpeljali do apartmaja. Ta je bil približno 20 minut oddaljen od mestnega središča. Po krajšem počitku v apartmaju smo se preoblekli v poletna oblačila, saj je bilo zelo vroče, nato pa se odpravili v center. Najprej smo obiskali glavno tržnico, kjer so prodajali več vrst sadja, mesa in drugih španskih jedi. Ker smo kar hitro postali lačni, smo šli na kosilo. Tam smo jedli špansko tradicionalno jed paello. Proti večeru smo bili vsi že zelo utrujeni, zato smo se odpravili le na kratek sprehod do plaže, nato

pa smo odšli spat.

Drugi dan smo se po zajtrku ponovno oblekli v poletna oblačila, nato pa se z vlakom odpeljali do Oceanographica. To je eden izmed največjih akvarijev v Evropi. Njihov program večinoma temelji na reševanju morskih živali. Njihov namen je tudi razširiti znanje o morskih živalih in kaj moramo storiti, da jih ne ogrožamo. Glavni del parka in tudi moj najljubši del je bil šov z delfini. Zdelo se mi je zelo fascinantno, kako delfini skačejo iz vode in delajo vse vrste trikov. Vsem nam je bil zelo všeč predor v notranjem delu akvarija, po katerem se lahko sprehodiš. Zabavno je bilo, da si lahko videl, kako ribe plavajo nad tabo, in se počutil, kot da si tam z njimi. V akvariju smo videli meduze, želve, morske pse, beluge, hobotnico, morske konjičke, rakce, piranje ... Ker smo v Oceanographicu zapravili večino dneva, smo se zvečer le še sprehodili po mestu, nato pa šli v apartma in se odpravili spat.

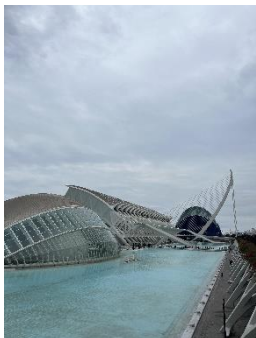
Tretji dan smo obiskali Bioparc. Ker je bilo vreme bolj oblačno, smo oblekli toplejša oblačila. Tudi v Bioparc smo se odpeljali z vlakom. Tam pa smo videli kopenske živali v njihovem naravnem habitatu. Ko smo se sprehajali mimo lemurjev, so se nam pridružili pri sprehodu. Pred nekaj meseci so v Ljubljano pripeljali ravno tega slona, ki smo ga videli v Bioparcu. V Ljubljani je preživel eno noč. V sklopu parka smo videli tudi živali, ki jih v ljubljanskem živalskem vrtu ni. To so šimpanzi, gorile, nosorogi, krokodil, flamingi ... Po končanem ogledu smo se sprehodili tudi do katedrale. Zvečer smo pozno prišli iz mesta, zato smo šli kmalu spat.

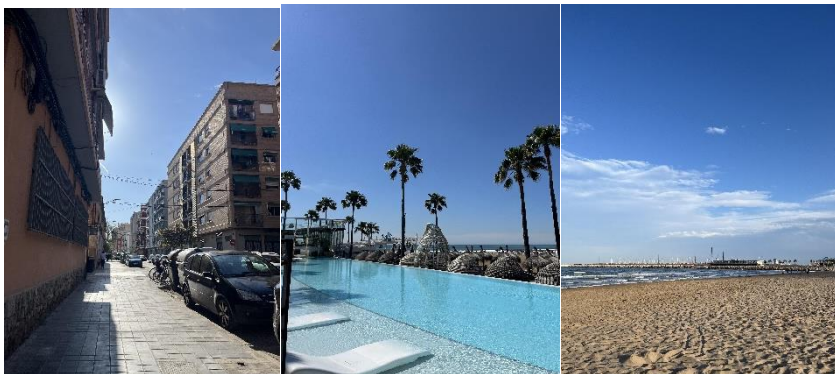
Četrti dan smo si ogledali muzej znanosti. Ta dan je bilo deževno, zato smo s sabo vzeli tudi jope in puloverje. Ta muzej je bil razdeljen na tri nadstropja. V 1. nadstropju smo preizkusili mnogo miselnih in drugih raznolikih iger. 2. nadstropje so sestavljale predstavitve o zemlji, planetih in teorijah o vesolju. Tudi v tem nadstropju so bile postaje, v katerih smo spoznali nove informacije in se z njimi tudi malo poigrali. Spoznali smo, koliko bi tehtali na različnih planetih. 3D-oddelek za vesolje je bil takrat zaprt, saj ga obnavljajo, zato si ga žal nismo mogli ogledati. Zadnje 3. nadstropje pa je bilo posvečeno zgodovini znanosti in umetnosti. Ta oddelek

je sestavljalo največ biografij in pisem, ki so jih pisali takratni znanstveniki. To je bil zame najdaljši oddelek, zato sem se hitro sprehodila mimo, nato pa šla nazaj v 2. nadstropje. Dneva še ni bilo konec, zato smo se odpravili na Gulliverjevo igrišče. Če igrišče pogledamo iz tlorisa, je oblikovano v podobo Gulliverja iz španske pripovedke »Gulliverjeva potovanja«. S podzemnim vlakom smo se nato odpravili nazaj v center in si privoščili bogato večerjo. Ker smo si vsi želeli tudi sladice, smo obiskali tudi restavracijo na vrhu nakupovalnega centra, iz katerega smo imeli odličen pogled na mesto. S podzemnim vlakom smo se nato odpravili do apartmaja in hitro odšli na nočni spanec.

Zadnji dan smo se zaradi zelo vročega dne odpravili do plaže. Tam smo ostali večino dneva in nabirali školjke. Ker smo imeli let iz Španije že okoli treh popoldne, smo morali hitro spakirati in se s kovčki odpravili do letališča. Ponovno smo leteli na letališče v Trevisu. Po prihodu v Italijo nas je čakala še triurna vožnja do Žirov. Ker ne gre nič nikoli po načrtu, se je v vrsti za cestnino v nas zaletel drug avto. Po dolgem prepiranju z lastnikom smo se odpravili nazaj na cesto, ki se je še podaljšala zaradi zastojev na cesti. Nazaj v Žiri smo prispeli okoli desetih zvečer.

Nika Grošelj, 9. a

Potopis – Barcelona

30. oktobra na mrzlo jutro smo spakirali kovčke v avto in se ob 5.00 zjutraj napotili proti letališču Bergamo. Pot je trajala približno 5 ur. Vmes smo se vstavili na jutranji kavi in zajtrku. Na letališče smo prispeli okrog 10.30. Avto smo parkirali na že vnaprej rezerviranem parkirišču. Iz Bergama smo vzleteli ob 12.30. Let je trajal približno dve uri. To je bil moj prvi polet z letalom. Vožnja je bila mirna, sicer pa zelo dolgočasna. Ko smo prispeli do Barcelone, smo prevzeli kovčke in se s podzemno železnico peljali do hotela. Ker smo prispeli v popoldanskih urah, smo se zvečer le nekoliko sprehodili po mestu.

Naslednji dan smo zgodaj zjutraj šli na zajtrk in mojo sestro presenetili z darilom za rojstni dan. Dopoldne smo si ogledali akvarij, kjer smo videli veliko različnih rib, med njimi pa tudi kakšno hobotnico in pingvine. Po ogledu smo se s kratko gondolo popeljali nad morjem in si mesto pogledali še iz nekoliko drugačne perspektive. Ker smo se zajtrka zelo najedli, smo kosilo prestavili za nekaj ur in se raje odpravili pogledat najslavnejšo ulico Rambla. Seveda smo si ogledali kakšno trgovinico in si privoščili kavo iz znanega Starbucksa. Popoldne nas je čakal vzpon na hrib Montjuic. Tam smo videli veliko različnih vrtov in prelep kraljevi dvorec. Po napornem dnevu smo si privoščili zasluženo večerjo, ampak sledil je šok. Anej je izgubil karto za podzemni vlak. Nikoli ne bom pozabila, kako me je Anej zmedeno gledal, na koncu pa je iz nahrbtnika potegnil le 6 zobnih ščetk, ki jih je potreboval za svoj zobni aparat. Njegova starša sta bila jezna, ker karta seveda ni bila zastonj. No, po malo napeti in nestrpni večerji smo se mirno odpravili v hotel in hitro zaspali, saj nas je naslednji dan čakalo že mnogo drugih nepozabnih trenutkov.

Naslednji dan, 3. dan našega nepozabnega potovanja, nas je čakal zanimiv ogled španskega nogometnega stadiona Camp nou. Stadion je največji v Evropi in ima 99.000 sedežev. Imeli smo priložnost in videli masažne prostore, garderobe in sobo, kjer igralci podajajo svoje intervjuje. Sprehodili pa smo se tudi po robu nogometne zelenice. Klub ima res zanimivo in bogato zgodovino. Celoten ogled je trajal kar nekaj ur, zato smo si v večernih urah ogledali še največjo znamenitost Barcelone, Sagrada di familia. Nastala je v rokah Antonia Gaudija.

Naš zadnji dan, preden se poslovimo od Španije, se je pričel s kopanjem na 4 km dolgi peščeni plaži. Navdušeni smo bili tudi nad Park Guelom, v katerem so eksotične rastline in arhitekturne strukture.

Da pa niso za potovanje poskrbeli samo starši, pa smo zadnji dan s Karlom in Anejem sestavili kviz o Barceloni. Hitro smo se odpravili spat, saj smo zjutraj vstali zelo zgodaj. Spakirali smo kovčke in se s podzemno odpeljali na letališče. Tokrat smo let imeli že ob 11.00 zjutraj. Po pristanku smo se tako z avtom napotili nazaj v Žiri. Med potjo smo seveda naredili kar nekaj postankov, na koncu pa smo se poslovili in šli vsak v svojo smer.

V Barcelono smo šli že pred dvema letoma, pa se je spominjam do potankosti še danes. Tako veliko dogodivščin, kot smo jih skupaj preživeli z ožjim krogom družine, je res neverjetno. Res mi ni žal, da smo se odpravili v Barcelono, namesto kam drugam. Všeč mi je bilo, saj sem spoznala nove kulture in načine življenja.

Hana Kunc, 9. b

POTOPIS

Moja pot v London

Na začetku smo se vse dogovorili z agencijo Oskar, kako in kaj. Ko smo bili s ponudbo zadovoljni, smo se dogovorili in plačali. In tako smo se 21. 9. 2023 odpravili na potovanje v London. Zvečer smo spakirali in zgodaj zjutraj ob 6:00 smo se odpravili na zbirališče, kjer nas je pobral avtobus. Z avtobusom smo se peljali 1 uro do prve postojanke in tam pojedli sendvič. Po postanku smo se odpravili direktno do letališča, ki se nahaja v Benetkah. Tam smo se počekirali in se odpravili

gledat, kaj imajo vse na letališču v Duty free trgovinah. Do leta smo imeli 4 ure časa, saj je bil let za 2 uri premaknjen zaradi slabega vremena. Po čakanju smo se končno vkrcali na letalo in potovali do Anglije približno 2 uri. Na londonskem letališču smo pobrali svojo prtljago in se vkrcali na avtobus, ki nas je odpeljal do hotela IBIS. Tam smo se namestili in šli nekaj pojest. Po prostem času smo šli na metro – podzemno železnico, ki nas je popeljala na ogled znamenitosti Londona. Ogledali smo si: GREENWICH (kjer poteka ničti poldnevnik), TRŽNICA, POMORSKI MUZEJ, Z LADJICO PO TEMZI (ki je ena od najbolj pomembnih rek v Angliji). Po ogledu smo se vrnili v hotel, kjer smo pojedli in poskusili pijačo PRIME. Potem smo se odpravili v sobe in odšli spat. Naslednji dan smo se odpravili pogledat znamenite stavbe, ki nam jih je predstavil vodič: TOWER BRIDGE (najbolj znan most v Angliji), BUCKINGHAMSKA PALAČA (kjer poteka menjava straže), LONDON EYE (najbolj znano razgledno kolo na svetu), MUZEJ VOŠČENIH LUTK ... Zadnji dan smo se odpravili z metrojem ogledat parke in meni najljubši nogometni stadion od ekipe ARSENAL. Tam sem videl res velik stadion, ki sprejme okoli 65 tisoč ljudi in ima razstavljenih preko 60 pomembnih pokalov. Tam sem si tudi kupil dres. Po ogledu stadiona smo se vračali v smeri proti hotelu. Vmes smo se ustavili še v znani restavraciji KFC, kjer smo pojedli kosilo. Potem smo se vrnili v sobe, kjer smo spakirali in se pripravili za odhod. Popoldne nas je prišel iskat avtobus in nas odpeljal na ogromno letališče, kjer smo se počekirali. Vodič nam je dal še zadnje informacije o uri odhoda, potem pa smo šli še po trgovinah, kjer smo kupili spominke za naše sorodnike in prijatelje. Po nakupovanju smo se vkrcali na letalo in se po dveurni vožnji poslovili od Anglije in prispeli v Slovenijo, kjer smo počakali našo prtljago in šli ven počakat še mojega brata Nejca, ki nas je peljal nazaj domov.

Jakob Kavčič, 9. b

Denis Šparovec, 8. a

JABOLKO NE PADE DALEČ OD DREVESA

Jabolko ne pade daleč od drevesa
jabolko pade na tla,
ki so že od nekdaj pod drevesom bila
pa tudi če se ga jablana otresa.

Jabolko pade pod drevo,
lahko pristane v roke neke gospe,
kjer lahko ga kdo poje,
lahko želi si, da ne bi padlo na zemljo.

Toda, jabolko se v zemljo vtisne,
požene korenine in naredi liste.
Dokler ptica na njem ne pisne:

Jablana, zdaj dom mi nudiš,
ti si kraj za vse ptice,
skrbiš za nas, tudi ko se ne trudiš.

Laura Kavčič, 8. c

JABOLKO NE PADE DALEČ OD DREVESA

Pregovor »jabolko ne pade daleč od drevesa« ja zelo poznan slovenski izraz, ki nam pove, da otroci pogosto podobno izgledajo ali se obnašajo kot njihovi starši. V veliko primerih se te podobnosti kažejo v videzu, talentih, vedenju in tudi v prepričanjih, ki jih otroci prevzamejo od svojih staršev. Ta pregovor je lahko zelo resničen, saj se pogosto zavedamo, kako nas naši starši vzgajajo. Pogosto si predstavljamo, da imamo nekaj skupnega z našimi starši, videz, obnašanje ali pogled na svet. Na primer, imam podoben nasmeh kot moja mami ali pa podobno hojo kot moj ati. Čeprav te podobnosti niso zmeraj očitne, jih lahko opazimo, ko preživljamo čas z družino ali smo pozorni na svoje vedenje. Včasih nas tudi čustva in način govorjenja spominja na naše starše. Ni pa nujno, da so otroci vedno enaki svojim staršem. Včasih se zgodi, da otroci razvijejo lastne značilnosti in vrednote, ki so povsem drugačne od tistih, ki jih imajo starši. Na primer, če sta moja babi in mami fotografinji, še ne pomeni, da bom tudi jaz izbrala ta poklic. Morda bomo izbrali pot, ki bo v nasprotju s pričakovanji staršev, vendar to še vedno odraža vpliv, ki so ga imeli starši, saj nas je njihova vzgoja naučila, da sledimo temu, kar želimo. To je pomemben del procesa odraščanja, saj ljudje ne postanemo zgolj podaljšek svojih staršev, temveč razvijamo svojo osebnost in identiteto. Čeprav je res, da pregovor pomeni, da se mnogi otroci oblikujejo na podlagi svojih staršev, pa ni nujno, da bo vsak otrok podoben svojim staršem na vsakem področju. Včasih pride do tega, da se starši in otroci razvijejo na zelo različne načine. To je lahko tudi izziv za starše, ki se trudijo razumeti in sprejeti odločitve svojih otrok, še posebej, ko so te v nasprotju z njihovimi lastnimi prepričanji. Vendar pa je pomembno, da starši podpirajo svoje otroke pri njihovem iskanju lastne poti in jim omogočijo, da se razvijejo kot posamezniki. Na koncu lahko rečemo, da pregovor »jabolko ne pade daleč od drevesa« v svoji osnovi pomeni, da imamo otroci velik vpliv svojih staršev, vendar to ne pomeni, da smo vedno enaki njim. V resnici so starši in otroci pogosto povezani v zelo globokih in zapletenih odnosih, kjer se tako podobnosti kot razlike med njimi pogosto prepletajo. Tudi če na prvi pogled ne vidimo veliko podobnosti med sabo, pa lahko v mnogo primerih odkrijemo, da smo pravzaprav podedovali določene lastnosti ali vrednote, ki so jih starši posredovali skozi leta. In to je tisto, kar nas povezuje z našimi koreninami in oblikuje naš pogled na svet.

Viktorija Žakelj, 8. c

JABOLKO NE PADE DALEČ OD DREVESA

V senci drevesa, kjer spomin se nariše,
se jablana ponosno sklanja,
pod njo otroštvo nas preganja,
se jabolko sveti, se drevo izriše.

V smehu in solzah, v srcih naših zven,
zvestoba rodov, vez, ki traja večno,
vsak trenutek, ki ga prinaša srečno,
ponazarja strast in ponos zledenen.

Vsak nov dan, kot list na drevesu,
Se ne upirati stresu,
raje vstane in se brez težav razvname.

A ko se sonce zjutraj vzpne nad vrh drevesa,
jabolko ne vstane,
njegov okus za zmeraj enak ostane.

Tine Lukančič, 8. c

JABOLKO NE PADE DALEČ OD DREVESA

»Jabolko ne pade daleč od drevesa« pomeni, da so lastnosti, značilnosti ali vedenje otrok pogosto podobni tistim, ki jih imajo njihovi starši. V nadaljevanju vam bom predstavil NBA košarkarja Gregorja in njegovega sina Žana.

Žan je z odličnim metom na koš prinesel zmago svoji ekipi. Igrali so proti nepremagljivim Ljubljčanom. Med gledalci je bil tudi njegov oče, ki je NBA zvezdnik. Oče Gregor mu je neprestano govoril, da mora verjeti vase in igrati košarko s srcem.

Ko je bil Žan otrok, je bil ponosen, da ima tako dobrega očeta. Že od malega ga je oče učil osnov na domačem igrišču. Govoril mu je, da ne sme odnehati ter mora imeti sproščeno in mehko roko. V šoli je bil med najboljšimi v ekipi in po trdih treningih in mnogo slabih dnevih je kmalu postal tudi najboljši v ekipi. Oče je bil ponosen nanj in ga je spodbujal, da je postal profesionalni košarkar. Oče mu je nudil podporo tudi v najslabših možnih trenutkih.

V Žanu so videli njegovega očeta. Tudi ko je že skoraj obupal, mu je oče prigovarjal, da ne pozabi, zakaj je začel igrati košarko. Njegova igra je bila vsako igro boljša in vedno znova je dokazoval, da je vreden podpore gledalcev.

Po vsaki tekmi je poklical očeta in mu sporočil, kako je bilo na tekmi in mu sporočil svoje občutke.

Po koncu njegove najboljše sezone ga je novinar za RTV Slovenija vprašal, kako se počuti, ko ga primerjajo z njegovim očetom. Žan se je le nasmehnil in odgovoril, da mu je oče vedno govoril, da je vredno slediti svojim sanjam.

Sin Žan ne bi mogel biti tako uspešen, če ne bi podedoval značilnosti in sposobnosti svojega očeta, kar pomeni, da v tem primeru jabolko ni padlo daleč od drevesa

Žan Govekar, 8. a

JABOLKO NE PADE DALEČ OD DREVESA

Jabolko ne pade daleč od drevesa,
saj prej zleti v nebesa.
Jabolko se kotali,
drevo pa moli, da se ustavilo bi.

To se tudi pri otrocih zgodi,
saj v šoli bolj pametni kot starši niso bili.
Če pa bolj pametni bi bili,
za doktorje vsi bi šli.

So pa tudi dobre stvari.
Če so starši geniji bili,
otroci zagotovo bi izumljali.

Če pa otroci v pokore bi odrasli,
očetje bi rekli si,
včasih se jabolko ustavi, a včasih se naprej skotali.

Valter Naglič, 8. a

Ivana Tišler, 8. a

Jabolko ne pade daleč od drevesa

Jabolko ne pade daleč od drevesa ima dva pomena. Fizikalnega in kot pregovor in oba lahko interpretiramo na različne načine.

S fizikalnega vidika ni nujno tako. Če jablana raste na ravnini, bo ta rek držal. Vendar, če jablana raste na bregu, se bo jabolko skotalilo navzdol po bregu, lahko celo pristane pri sosedu. Za jabolko, ki bo padlo na ravna tla, je bolj verjetno, da bo pristalo bolj nepoškodovano. Jabolko, ki pa se bo kotalilo po bregu navzdol, bo lahko v dolino prišlo obunkano in zaradi tega ni pokazatelj, kako dobra so jabolka s tega drevesa.

Enaka trditev, interpretirana kot pregovor, pa se nanaša na dedovanje. Na primer, če je eden ali sta oba starša športne postave, bo športne postave tudi otrok. Jaz sem po svojem očetu in mami podedoval zanimanje za naravoslovne vede: matematiko, kemijo, fiziko in računalništvo. Po svojem starem atu sem najverjetneje podedoval višino in veliko stopalo, pa tudi zanimanje za preteklost. Po babici sem podedoval izjemno naklonjenost branju. Lahko pa rečem, da sem se tudi jaz, kot jabolko, v nekaterih pogledih odkotalil daleč od drevesa in se malo obunkal.

Če pogledamo našo družino kot drevo na vrhu hriba, bi lahko rekli, da so od njega odpadla tri jabolka in se odkotalila vsako v svojo smer.

In ko si bom izbiral ženo, mislim, da se mi bo splačalo spoznati tudi njena starša, kajti dekle se bo verjetno vrglo po njima in jima bilo vsaj v nekaterih lastnostih podobno.

Jaka Zajc, 8. a

DETEKTIVKA: ŠPORTNI POKAL

V ponedeljek so prišli v šolo učenke, učenci in vsi uslužbenci – kakor po navadi. Med njimi tudi Uroš, učenec 7. B razreda.

Njegova prva ponedeljkova ura je bila ura matematike. Kot po navadi so se posedli po klopeh v učilnici 213. Učiteljica Blažka je že vstopila v razred in pričeli so s poukom. Učili so se potence in zraven še dele celote. Uroš je pridno sodeloval, dvigoval roko in odgovoril, ko ga je poklicala učiteljica. Bil je odličen pri vseh predmetih, razen pri športu. Zato so ga občasno klicali neroda. Končno je minila ura matematike in sledil je šport. Preoblekli so se, punce posebej in fantje v svoji garderobi. Fantje so čakali učitelja pri športnih pokalih ob kabinetu, medtem ko so dekleta že začela s poukom. Danes so imeli na žalost učiteljico Simono, ki pa je bila bolj debelušna in ne ravno prijazna. Šepetali so med seboj: »Kako je sploh naredila šolo za športno učiteljico, če pa se komaj premika?« Ali pa: »Dozdeva se mi, da je samo hamburgerje, pomfrit in same sladice ...« Tedaj pa je zavpila: »Učenci! Posluh! Tišina, kaj se to pravi?! Mislite, da imamo tukaj čajanko, da bomo klepetali in se smehljali?! Danes sem se odločila ..., da boste imeli kondicijski trening.« Učitelj je danes manjkal, ker je zbolel za angino. Verjetno ga še kakšen teden ne bo, nam je povedala. Ko jo je sošolec Peter vprašal, ali to pomeni, da nas bo učila ona 'teh nekaj tednov', mu je grdo pogledala v oči, se posmehnila in pokimala. Nato je ni nihče nič več vprašal, saj smo imeli kondicijski trening. Bilo je zelo naporno! Mučila nas je s sprintom, težkimi

poligoni, sklecami in nazadnje se nam je že mešalo, ravno, da nismo bruhalo in se zadavili od vsega tega mučenja.

Ko so minili trije tedni, učitelja še ni bilo nazaj. Uro športa smo zopet čakali pred kabinetom in si spet natančno ogledovali vse pridobljene pokale, zložene na polički. A nenadoma smo se vsi zastrmeli, češ da eden manjka. Manjkal je zlat pokal, ki je bil po navadi na koncu vrste. Videlo se je tudi, da so bili vsi med seboj malo zamaknjeni. Učiteljico smo čakali 10 minut, a je ni bilo. Zaslišali smo drobne korake, po hodniku je prišla gospa knjižničarka. »O, pozdravljeni, otroci,« jih je nagovorila, »kaj pa vi tukaj? Mar nimate pouka?« Povedali so ji, da čakajo že 10 minut, ona pa jim je razložila, da je prišla v kabinet po kavo, ker se je kavomat v zbornici pokvaril. Tudi ona se je malce razgledala po pokalih, saj je oboževala šport in je bila njegova zvesta oboževalka. Zastrmela se je in tudi ona ugotovila spremembo. Povprašala jih je po manjkajočem pokalu, ampak ji niso znali odgovoriti. Čudno jih je pogledala in odšla po kavo v kabinet. Vrnila se je s polno skodelico kave, nato pa spet odšla v knjižnico. Tedaj pa se je primajala učiteljica Simona z veliko črno potovalko. Hitro jih je pozdravila in začeli so s športom. Danes so plezali po drogovich. Malo so se razgibali in odšli na delo – telovadili so 20 minut, ker je učiteljica zamudila 25 minut.

Knjižničarka je mirno brala in pila kavo. Razmišljala je o pokalu in njegovem izginotju. Najprej je sumila Andraža, potem, po premisleku, pa Uroša. Tako je razmišljala, ker je mislila, da se hoče Uroš doma dokazati, da je bil odličen pri športu (ker mu ravno ne gre) in je zato dobil pokal odličnosti v atletiki. Nenadoma je nekdo potrkal in vstopil. Bila je učiteljica za šport. S seboj je imela veliko potovalko. Skrbno jo je odložila zraven stola, na katerega se je usedla. Vzela je knjigo z naslovom: Nagrade – oblikovanje zlata. Knjižničarka je zamišljeno pogledovala proti njeni torbi. Čez čas se je hotela Simona odpraviti in si izposoditi to knjigo. Knjižničarka je bila pretkana gospa, zato se je sklonila in pod svojo mizo odklopila kabel. Simona je pristopila do pulta. Hotela si je izposoditi knjigo, a računalnik ni deloval. Knjižničarka jo je prosila za malo potrpljenja, saj se je računalnik za kratek čas ustavil. Simona je pristopila h knjižničarki in se sklonila, da bi pomagala rešiti primer. Knjižničarka je odšla na drugo stran k črni torbi. Zanalasč jo je hotela premakniti. Prijela je za pasove in jo dvignila. »Se opravičujem, morala sem jo premakniti.« Simona je zbegano pogledala, nato pa dobila kabel in ga uspešno priklopila v računalnik. »Kaj pa imate tukaj v tej vreči, da je tako težka?« se je spraševala knjižničarka. Simona ji je hitro odvrnila: »Časopis in revije, gospa.« »Aha, lahko pogledam?« je vprašala, medtem ko je že odprla potovalko.

Grdo jo je pogledala in ugotovila, da je to manjkajoči pokal v kabinetu. Razkrinkala je skrivnost! Tudi če je prej sumila Uroša, se je zadeva obrnila drugače. Skupaj sta odšli v kabinet in ga oddali nazaj na pravo mesto, otrokom pa sta se zlagali, da je bil pokal na večji razstavi. Simona je bila knjižničarki zelo hvaležna, ker je ni izdala, v zameno pa ji je dala kavo, ker jo res obožuje. Uroš in sošolci so verjeli lažni zgodbi, ki sta jo sestavili knjižničarka in učiteljica Simona. Knjižničarka je menila, da ni treba izpostavljati učiteljice športne vzgoje, in to v slabem namenu.

Mija Jereb, 6. c

NEKAJ JE NAROBE S ŠOLSKIMI OMARICAMI

Naša šola je čudna šola, v kateri se dogajajo čudne stvari. Zato pa je bil tu ponedeljek takoj po zimskih počitnicah. Ko je Teja zjutraj prišla v šolo, je videla, kako se njena najboljša prijateljica drži za glavo in čudno gleda. Kaj pa je, je Teja vprašala Niko. Ne vem, kam so izginile vse moje knjige, ki sem jih pustila v omarici pred počitnicami. Kaj ti je pa še ostalo? Nič, je zamišljeno odgovorila Nika, si prepričana, da jih nisi odnesla domov? Ne, še športne opreme nimam. Nekaj časa po razmišljanju pa ju je nevljudno zmotil zvonec. Se vidiva pri malici, reče Teja in se usede na svoje mesto. Po koncu druge ure, ki sta se Teji in Niki vlekli kot milijon let, pa je bil le čas za malico. Hej, Nika, bi lahko mogoče šli do omarice in si ogledali tvoje knjižno izginotje? Mislim, da lahko, odgovori Nika in že skupaj oddirjata po hodniku. Ko sta bili že skoraj pri omarici, pa ju je ustavil nadzorni učitelj. Ho, ho, ho, kam pa mislita, da gresta? Samo na stranišče greva. Hmmm, no, že prav, odgovori učitelj, drugače se pred zvonjenjem ne sme izven učilnic, ampak naj vama bo. Hvala, sta obe rekli v en glas in odšli. Uff, ta je bila blizu, če bi morala čakati petnajst minut, potem sploh ne bi imela časa, da se pripravim za naslednjo uro, odgovori Teja. No, ti se vsaj lahko pripraviš, je jezno odgovorila Nika, jaz pa sem ostala brez zvezkov. Ko sta prišli do omaric, je Nika odprla svojo in glej, no, glej, res ni bilo notri čisto nič, še posterja, ki ga je iztrgala iz revije, ni bilo. Kdo bi sploh hotel ukrasti knjige, se je spraševala Teja, malo bom še razmislila, zdaj pa pojdiva, da ne zamudiva pouka.

Naslednji dan se je zopet isto ponovilo, le, da je bil tokrat žrtev Rok, eden izmed učencev 6. a razreda. Je res, da se je Roku pripetilo isto kot tebi? Sta se pogovarjali pri malici Teja in Nika. Ja, pravijo, da je res. Kaj se dogaja? Le kam izginjajo vse knjige, zvezki, učbeniki in vse, kar sodi v šolsko omarico, je zanimalo Tejo. Pojma nimam. Zakaj niso nič ukrenili? Ali učitelji sploh vejo, kaj se dogaja, je vprašala Nika. Ne vem, a nekdo jim bo moral povedati. Če boš kje našla učiteljico, ji povej, zmenjeno? Zmenjeno, odgovori Nika in obe odideta vsaka k svoji učilnici. Naslednje dni se je vse ponavljalo in zdaj so bili že skoraj vsi obupani, ko se je ravnateljica le oglasila po zvočniku, da od zdaj naprej noben učenec ali učenka ne sme puščati svojih stvari v omarici. Vsi v razredu 6. c so se spogledali in si pričeli šepetati, le Nika in Teja sta se spogledali in za vsaj trideset sekund nobena od njiju ni pomežiknila. Tisto noč Teja ni mogla spati. Spraševala se je, zakaj njim? Kdo bi to storil? Kaj je sploh namen tistega, ki stoji za tem? In že je bil tu petek. Teja je pridrvela v razred, NIKAAA, NIKAAA! KJE SI? Tukaj se oglasi Nika, ki se ravno pogovarja z Nikom. Imam idejo. Lahko tudi jaz slišim? Obljubim, da ne bom nič povedal živi duši, se oglasi Nik. No, prav, če se strinjaš, bi lahko prespali v šoli? Po pouku bi odšli domov in vzeli vse potrebno. Preden čistilke končajo delo, bi se skrili na WC in nato bi lahko raziskovali to čudno izginotje iz omaric. Jaz sem za, odgovori Nika. Jaz tudi, vzklikne Nik. Jaz ... Jaz tudi, seveda. Se oglasi glas izza omare. MATEJ! NE, TI ZAGOTOVO NE GREŠ ZRAVEN! Zakaj pa ne, vpraša Matej. ZAKAJ!?! Ob živce me spravljaš že od prvega razreda. Ali bi raje, da izvejo učitelji? Ne, je odgovorila Teja. No zgleda, da me vzamete s seboj. Samo malo, reče Nika in povleče Tejo na stran. Kaj misliš, da delaš, reče Nika. Prepovedujem mu, da ostane z nami in me živcira dva dneva zapored, in to na dneva, ko bi lahko spala do enajstih dopoldne in sploh, da ne omenjam, da smo v šoli, je potihoma zašepetala Teja. Saj vem, da ga ne maraš, ampak veš tudi, da medtem ko se ti pritožuješ čez njega, jaz sanjarim, kako bo nekoč prišel na belem konju, ji

osorno reče Nika. Okej, pa naj ti bo, ampak to ne pomeni, da ga ne sovražim. Sta že, zanima Mateja. Ja. Lahko greš pod pogojem, da nas ne izdaš. Okej? Prav, pa naj bo tako. Po kosilu pred šolo, reče Nik. Po kosilu, vzkliknejo vsi v en glas. Po otroških govorilnih urah pred šolo se je Teja odpravila naravnost domov, vse je spakirala, nato pa sta se z Niko dobili v trgovini, da kupita vse potrebno.

Vsi so se dobili pred stranskim vhodom, ki je bil odprt zaradi otrok, ki so pri zobozdravniku prišli na vrsto popoldne. Skrili so se na straniščih in čakali, dokler niso bili prepričani, da ni nikogar več v šoli. Prišli so iz skrivališč in odšli v telovadnico. Namestili so se v skladišču z blazinami in raznimi telovadnimi pripomočki. Najprej so si uredili ležišča, nato pa se odpravili do omaric, saj so za vsak primer vsi štirje prinesli s seboj ključe. Odprli so omarice, a se ni zgodilo prav nič. Odpravili so se na sprehod po šoli, a niso našli ničesar. Odločili so se, da bo vsako uro nekdo stražil in odšel preverit omarice, da vidijo, ali se bo kaj spremenilo. Matej se je takoj ponudil, da bi ob polnoči stražil s Tejo. Nika in Teja sta ga začudeno pogledali in na koncu privolili. 1, 2, 3 in že je bila tukaj polnoč. Na telefonu so si vsako uro nastavili časovnik za izmenjavo, ko pa je nastopil čas, da se po grozljivi šoli ob polnoči odpravita do omaric Matej in Teja, pa je Tejo vsakič stisnilo, ko je na to pomislila. Teja je vsa prestrašena hodila za Matejem, ki pa je v sebi skrival svoj strah. Prispela sta do garderob in Matej je najprej odprl svojo omarico, a se nič ni zgodilo, ko pa je Teja odprla svojo, pa je v strahu zakričala. AAAAAAA! Bila je tako glasna, da sta jo slišala celo Nika in Nik. Pridrvela sta, kakor hitro so ju nesle noge. Ko so pogledali v omarico, pa so vsi zastrmeli. Notranjost omarice je bila videti kot majhen hodnik brez meja, kar daljšala in daljšala se je in ni je bilo konca. Kot kvadratna črna luknja, nato pa je Teja zakričala. Medtem ko so vsi odreagirali, pa jo je že posrkalo v omarico brez konca. Vsi so se spogledali in nenadoma zaslišali njen glas. Halo, halooo, halo? Našla sem nekaj. Kje si? Je zaklicala Nika. Je to tvoj duh? Se je prestrašil Matej. Ne, na stranišču sem. Vrata se nočejo odpreti, ampak sem na ženskem stranišču in našla sem neka čudna vrata. HITRO, PRIDITE SEM! Je rekla Teja. Vsi so pridrveli, odprli vrata in Teja jih je popeljala do čistilnine omare. Tukaj, jih vidite? Je zanimalo Tejo. Ja, hitro, odprimo jih. Odprli so vrata in se vsi začudili. Tam je bil ogromen močič z najdaljšo brado in kratkimi oranžnimi lasmi. Spal je na majhnem kavču v majhni sobi, a brado je imel ovito kot nekakšno gnezdo in na sredini njegove brade so bile vse izgubljene knjige, zvezki, športne vreče in vse, kar je izginilo. Na steni poleg njega je pisalo čisto na majhno:

Ogledalo, ogledalo, v roki ga drži, proti možaku temnemu, naj se svetloba razblini.

Vsi uroki naj izginejo, naj se zrak razjasni, ko se odseva v njem, naj se sreča vrne, ko prešteješ do tri.

Vsi so pograbili za ogledalcem, ki je ležalo na tleh. Ko so že mislili, da jim bo uspelo kot po maslu, pa se je možak prebudil. Ampak na srečo so v tistem trenutku zamahnili z ogledalom in izrekli urok, ki je takoj možakarja posrkal nazaj v ogledalo. Vsi so se oddahnili. Poklicali so ravnatelja in mu vse razložili, kaj se jim je zgodilo. Ne morete verjeti, ampak ravnatelj je res verjel celo zgodbo. Naslednji dan so bile poklicane vse žrtve k ravnatelju v pisarno, da so dobili nazaj stvari, ki so skrivnostno izginile. Za razvozlavce te uganke pa so priredili nagradno podelitev, vsak je prijel v zahvalo diplomu in medaljo junaka.

Teja je spoznala, da Matej ni tako slab fant, Nika pa je pristala skupaj z Nikom, s katerim je verjetno še danes skupaj.

Od tistega dne naprej pa se v šolo ni upala priti nobena pošast več.

Naja Vehar, 6. c

Lucija Škvarča, 7. a

ZAPOSLENA PREVARANTKA

V šoli je bil nemir. Učiteljica slovenščine nas je mirila, saj je bil test, ki smo ga pisali, izgubljen. Ni vedela, kaj bi, zato je le klicala ravnateljico, ki pa tudi ni vedela, do česa je prišlo, da so bili testi izgubljeni. Najprej je mirila učiteljico, da je mogoče teste le pozabila doma, a

učiteljica je bila prepričana, da je teste prinesla v šolo in jih imela v mapi. Čez nekaj nemirnega časa so se le odločili, da bomo test ponovno pisali. Pa tako dobro mi je šlo!

Naslednjega dne učiteljica matematike nikjer ni našla svoje ure. Kot da bi kar na enkrat izginila. Med uro je bila zelo živčna, dokler le ni izjavila, da nikjer ne najde svoje ure. To se mi je začelo zdeti čudno. Ugotovila sem, da nisem edina. Večina v razredu se je čudilo, zakaj kar na enkrat izginjajo stvari. Po pouku sem vse skupaj povedala prijateljici, ki pa se je samo smejala in govorila, da sem verjetno slabo spala.

Domov sem šla s povešeno glavo, razmišljujoč, zakaj se to dogaja. Do mene sta pritekli sošolki Pika in Petra. Bili sta dvojčici s čisto drugačnimi možgani. Spraševali sta me, kaj je narobe, jaz pa sem odgovarjala, da bi se jima verjetno zdelo, da se mi je zmešalo. Čez nekaj časa sta me prepričali, da sem jima povedala vse po resnici. »Se vama tudi zdi čudno, da zadnje čase vse več izginjajo stvari?« Najprej sta se spogledali, nato pa je Petra rekla: »Očitno s Piko nisva edini, ki želita razrešiti to stvar.« »Poglejta. Odkar je učiteljica tehnike na šoli, se vse dogaja čudno,« sem jima odgovorila napol vesela, da me nekdo razume, napol pa resno. »Dobimo se pri meni doma ob 16. uri,« sem jima rekla.

Ob šestnajstih smo se dobile pri meni doma in razložila sem jima načrt. »Zjutraj ob 6.00 pohitimo v šolo. Nato se splazimo v zbornico ...« Še preden sem izgovorila zbornico, me je že Pika prekinila. »Kaj ni to preočitno?« Obe sta me pogledali. »No ... Hm ... Ima katera boljši načrt?« Petra pa je odgovorila: »Normalno gremo v šolo. Če se bo še kaj zgodilo, se dobimo po pouku tukaj. Ti je to v redu?« seveda sem odgovorila ja, saj nisem imela boljšega načrta.

V šoli pa se je učitelju za geografijo zmešalo. »Kje je računalnik?! Kdo ga je ukradel?! To je najboljši model za tista leta, ki so ga ustvarili!« To je bilo to. Zadnja izgubljena stvar na šoli.

Po pouku smo se zbrale pri meni in naredile boljši načrt. Šle bomo k ravnatelju in vse to povedale. Šle bomo kmalu po malici ter prosile za morebitno zasliševanje učiteljev. Naslednji dan v šoli smo po malici pohitele k ravnatelju ter ga prosil za zasliševanje. »Glejte, punce. Lahko pokličem vse učitelje v zbornico ter vas opravičim od ure. Več ne morem storiti.« In res. Vse učitelje in učiteljice smo zaslišale ter osumile tri učitelje in učiteljice: učiteljica kemije, učitelj zgodovine in seveda učiteljica tehnike.

Po pouku smo se spet zbrale pri meni doma. Preden smo sploh začele pogovor, pa smo videle učiteljico tehnike, ki se je nekam odpravljala z znamenitim plaščem zlobcev. To seveda vedo tisti, ki so brali knjige o detektivih oz. lopovih. Pohitele smo in s seboj vzele fotoaparata. Za učiteljico smo se plazile zelo previdno, da nas ni opazila. Takoj smo začele snemati. Videle smo, kako je potrkala po zidu – z zelo zelo zanimivim ritmom. Nato je vpisala kodo, ki pa je verjetno bila 014253, a se bomo zanesle na fotoaparata. Nato se je skrivnostni zid odprl. Iz njega se je širil rdeč dim. Zagotovo je bila učiteljica tehnike tista, ki je kradla vse stvari. Pohitele smo domov in šle čim prej spat.

Naslednjega dne smo hitele v šolo tako hitro, kot nismo hitele še nikoli. Prisopihale smo k ravnatelju in mu pokazale fotoaparata. Ravnatelj je pohitel k zvočniku in rekel: »Učiteljica tehnike – Andreja Zakajšek naj pride v zbornico.« Andreja je pohitela v zbornico, kjer pa so že čakali jaz, Petra in Pika. Ravnatelj jo je grdo pogledal. »Ste to res vi, gospa Zakajšek?« a ta se pa je le zasmejala in rekla: »Ha! Odkrili ste me! A ste padli direktno v past. Ta šola ne bo

obstajala nikoli več! Ha ha ha ha!» se je le še zlobno zakrohotala in od tistega trenutka je od nje le še poletel rdeč dim in ni je bilo več na spregled.

Pohiteli smo klicat policijo in odšli do zidu. Potrkali smo po zidu in vpisali kodo, vstopili noter, nato pa so se vrata le zaprla za nami. Hitro smo vpisali kodo in odhiteli za zlobneži. Policija jih je med tem že ulovila in videli smo gospo Zakajšek vso raztreseno. Zakričala je: »Še me boste videli!!!«

Po teh dogodkih smo se zbrali na šoli in priredili proslavo. Nam trem so podelili nagrade in dvorana je ploskala še vsaj 5 minut.

In prijateljica, ki očitno ni več prijateljica, je le ljubosumno gledala, ker pač ni pomagala.

Lucija Janša, 6. c

KAM JE IZGINIL DENAR?

V dvorani se je kar trlo ljudi. Otroci in učitelji smo skakali naokoli, pazniki pa so podivjano množico poskusili vsaj malo pomiriti. Ko se je razbila druga vaza, se je kifeljcu skoraj zmešalo. Jezno je zavpil in otroci smo se hihitaje posedli, na oder pa je stopil naš ravnatelj. Na kratko se je odkašljaj in spregovoril: »Spoštovani učenci in učitelji! Danes smo se zbrali, da preštujemo in predamo denar, ki smo ga pridno zbirali za prenavo naše telovadnice. Ob tej priložnosti bi vas rad posebno pohvalil, saj ste se zelo potrudili s svojimi ročnimi deli in okusnimi prigrizki, ki ste jih prodajali na stojnicah. Zdaj pa na oder vabim svojega pomočnika, da mi ga preda!« A še preden je uspel povedati do konca, že je njegov pomočnik prisopihal na oder in mu nekaj zašepetal. Ravnatelj se je namrščil in pokimal. Nato se je ozrl po zbranih in se živčno nasmehnil. »No ... em ... prišlo je do manjših zapletov in ... uh ... no, denar je izginil,« je jecljavo rekel.

Dvorano je razneslo. Učenci smo začeli vpiti in skakati, učitelji pa so nas poskušali pomiriti, čeprav so tudi oni grdo gledali. S prijateljico sva se spogledali, nato pa je nekdo zavpil: »Ampak kako? Kdo ga je ukradel?« Mnogi so zamrmrali, ravnatelju pa je bilo še bolj nerodno. »No ... saj ravno to je ... ne vemo,« je rekel. Zdelo se je, da se bo mojim vrstnikom zmešalo. Fantje so začeli jezno kričati, dekleta pa smo se zaskrbljeno spogledala. Tudi učitelji niso mogli ostati pri miru. Začeli so vpiti, da je bil ravno prej denar še v zbornici in kako je lahko kar izginil. Kmalu so vsi, razen mene in par deklet, stali na nogah in vpili. Preden so se vsi pomirili, je moral podravnatelj razbiti še tretjo vazo, ki je stala na polici poleg njega. Tokrat je imel varnostnik dovolj. Glasno je zaklel, vrgel metlo, s katero je čistil črepinje prejšnje vaze na tla, in pritoževajoč čez našo grozno šolo in zaposlenimi odkorakal iz dvorane. Vsi smo osupnili in začudeno gledali za njim. Medtem je ravnatelj izkoristil trenutek in učiteljem naročil, naj učence odpeljejo nazaj v učilnice in nadaljujejo s poukom. Ko so učitelji to povedali na glas, so se med nami kmalu pričeli protesti. Fantje so ponovno vstali, dekleta pa smo samo zavzdihnili in poslušala. Čez nekaj časa so učenci iz a razreda stopali za učiteljem matematike, mi iz b-ja in c-ja pa smo imeli pouk že končan, zato smo morali v šolo na kosilo. S prijateljicami smo si tako nataknile rokavice in kape ter se odpravile ven v zimo in mraz. A še preden sem stopila na zasnežena tla, že sem zaslišala razburjen šepet učiteljev. Svoji prijateljici sem potegnila za rokav in jima pomignila na priprta vrata. Spogledale smo se in v očeh sem jima videla, da sta

zaskrbljeni. Vdihnila sem in rekla: »Poglejta, tudi jaz nisem navdušena nad to idejo, ampak res me zanima, kaj se dogaja.« Še enkrat sta se spogledali, nato pa sta odločno prikimali in s sklonjeno glavo smo se oddaljile od skupine. Ko smo prispele do vrat, izza katerih je prihajal šepet, smo si še zadnjič izmenjale poglede. Poti nazaj ni bilo. Ušesa smo prislonile na hladni les in prisluhnile. Prvi je spregovoril nizek moški glas, ki sem ga pripisala učitelju za tehniko in tehnologijo. Rekel je: »Ampak gospod ravnatelj, kako je to mogoče? Ravno prej je bil denar še na mizi za odrom!« Kar nekaj učiteljev je pritrdilo. Zdaj se je oglasil ženski glas, ki je pripadal učiteljici za slovenščino. »Kdo je sploh bil zadnji pri denarju?« je vprašala in se ozrla po zbranih. »Jaz,« se je oglasil podravnatelj. »Ampak jaz sem škatlo z denarjem samo zaklenil, ključ pa sem dal v svojo jakno, ki sem jo pustil na obešalniku pri vhodu,« je še dodal. »Ampak kako je tat odprl škatlo? Vi ste edini, ki ste imeli ključ!« se je oglasila še učiteljica športa. Ostali so prikimali, podravnatelj pa je postajal zmeraj bolj rdeč. »Denarja nisem ukradel jaz, prisežem!« je zavpil. »Mislim, da bi mu morali verjeti,« je prepir ustavila učiteljica slovenščine. Ravnatelj je prikimal, a vseeno naročil učitelju geografije, naj gre v zaodrje pogledat za kakršnekoli dokaze. Slednji je samo prikimal in stopil proti vratom. Šele zdaj smo se zavedle, da bi se bilo pametno skriti in v zadnjem trenutku smo skočile za vogal. Učitelj je stopil skozi vrata in se napotil nazaj v dvorano. Medtem ko smo olajšano vzdihovale, pa sem jaz zagledala nekaj nenavadnega. Namesto da bi učitelj odšel naravnost v dvorano, se je ustavil pri obešalniku za suknjiče. Z njega je vzel podravnateljovo jakno in v njen žep položil srebren ključ, nato pa je vzel škarje in odstrigel enega od gumbov. Suknjič je potem hitro obesil nazaj in stekel v dvorano. To dogajanje se mi je zdelo res čudno in na to sem opozorila tudi prijateljici. Vse smo sumničavo oprezale, a učitelj je že izginil za vrati. Pogledala sem dekleti, ki sta mi stali ob strani, in ugotovila – nismo imele izbire. Morale smo za učiteljem. A prijateljicama nisem mogla ukazati, da gresta z mano, kajti lahko bi nas ujeli, zato sem jima rekla, da lahko gresta nazaj. »Nikoli!« sta rekli hkrati in me pogumno pogledali. Hvaležno sem prikimala in tiho smo se odpravile za učiteljem. Kmalu smo prispele do vrat, ki so vodila do zaodrja. Pokimala sem in jih počasi odprla. Zagledale smo prizor, ki ga verjetno ne bomo nikoli pozabile.

Vita Pečelin, 6. c

Matevž Peternel, 8. b

Vesoljci na naši šoli

Nekega dne pri pouku slovenščine smo pisali spis. Učiteljica je rekla, da kdor konča spis, lahko začne gledati film, ki ga je pripravila na projektorju. Nejc je prvi končal spis, vprašal je učiteljico, ali lahko zagrne zavese, ker se mu je bleščalo v glavo.

Ko je prišel k oknu, brez da bi zagnil zavese, je postalo vse temno na nebu. Zeleni vesoljčki z modrimi plašči so padali na Zemljo, razbili so vsa vrata, pobrali vse odlične teste in nanje zapisali 1 (nzd). Večina sploh ni vedela, kaj se je zgodilo. Zbrali smo se v krogu in vsem razjasnili, kaj se je zgodilo. Nekdo je povedal, da je videl poglavarja, ki je bil oblečen v rdeč plašč. Sklenili smo, da ubijemo vsakega z lopato. To smo delali cele tri ure, ko smo ubili zadnjega, so se vsi testi vrnili v omare z oceno pet.

Po tem smo bili vsi srečni, ker smo imeli mir.

Markus Šavor Tavčar, 6. c

UČITELJA ZA GEOGRAFIJO NI

V četrtek, 19. 12. 2024, smo imeli, pravzaprav bi morali imeti na urniku geografijo, ampak je nismo!? Zakaj, nimam pojma.

Prišli smo pogledat v zbornico, ker tam se po navadi zadržuje, a nikoli ne zamuja k rednemu pouku. Na poti v telovadnico smo zagledali učiteljico Polonco Maček. Vprašali smo jo, kje bi

lahko bil, a je odgovorila z glasnim Nimam pojma! Zelo smo bili prestrašeni in celih 23 učencev je teklo gor, dol, levo, desno, povsod. Še enkrat smo odšli v učilnico in zagledali roparja!!! Ne lažem, bil je človek, zamaskiran v črnih oblačilih. Potem smo zbežali iz učilnice in nenadoma je po stopnicah pridrvel učitelj. Z glasnim krikom ga je odgnal iz učilnice in on je zbežal v neznano. Od takrat naprej se bojimo učiteljevega krika.

Patrik Šavor Tavčar, 6. c

OROPANA KAVARNA

Nekega dne sta po šoli Janez in Neža skupaj odšla domov in se odločila iti v kavarno nekaj pojest. Ko sta prispela, sta opazila nekaj nenavadnega. Pred kratkim je bila ravno ta kavarna oropana in delavca sta bila zelo prestrašena.

Na tleh je ležala nitka svile, ki sta jo obdržala in jo shranila v vrečko. Po tem dogodku sta odšla domov. Nekaj dni sta razmišljala, kdo bi bil lahko storilec. Prišla sta do spoznanja, da jima je ostal le še doktor Blejk, ki vodi tovarno svile in je zelo pohlepen po denarju. Ostala sta v hiši in po dolgem dnevu odšla spat. Ko je jutranja zarja že osvetlila dolino, se je dvojica zbudila in se pripravila na šolo. Poslovala sta se od staršev in odšla na pot. Hotela sta pomagati kavarni, ker je v ropu izgubila veliko denarja. Naredila sta načrt. Po šoli sta mami povedala, da gresta na sprehod. Verjela jima je in rekla, da naj pazita nase. Misija se je začela. Ko sta prispela do tovarne, sta preplezala ograjo in se previdno pretihotapila do vrat. Odprla sta jih in videla toliko svile, kolikor je še nikoli nista. Vedela pa sta, da nista prišla na ogled proizvodnje, ampak da bi ujela tatu. Še naslednjih nekaj korakov sta se premikala naprej, dokler nista stopila v past. Sprožil se je alarm. Nanju je padla mreža, ampak je Neža prinesla s seboj škarje in jo prerezala. Janez se ji je zahvalil in odšla sta naprej. Dobila sta občutek, da nikogar ni tu, a še isto sekundo je prednju stopil doktor Blejk. Zaprl ju je v sobo. Janez je s seboj imel telefon in je hitro poklical policijo.

Policija je prišla nekaj minut kasneje in ulovila doktorja Blejka ter kavarni vrnila ukradene stvari. Delavci so dobili nazaj svoj denar. Videti je bilo, da je cela tovarna delala za doktorja, čeprav niso hoteli. Njegove delavce so osvobodili in poskrbljeno je bilo za pravico v mestu, ki sta jo zagotovila Neža in Janez. Njuna mami je bila vesela, da sta prišla nazaj domov. Bila je ponosna nanju, ker sta naredila tako pogumno delo.

Tim Vehar, 6. c

Šola

V šoli je preveč pouka,
to je zame prava muka.
Naš razrednik zelo fajn je,
še najraje z nami zafrkava se.

Pri glasbi učitelj nam igra na klavir,
pri njem ni nikoli mir.
Likovno umetnik nas uči,
njegova slika v galeriji že visi.

Pri naravoslovju elemente in spojine obravnavamo,
včasih pa se s poskusi pozabavamo.
Pri geografiji se učimo o Evropi,
medtem ko pridno sedimo v klopi.

V razredu nas petindvajset je,
na srečo malokrat kregamo se.
Na naši šoli je okoli petsto štirideset otrok
in veliko delovnih rok.

Lovro Mlinar, 7. a

Eva Kunc, 8. a

Pravi prijatelj

Pravi prijatelj je tisti, ki te lepo pogleda
in se globoko v tvojo dušo zagleda.

Ko ti je hudo, te objame in
tako se za tvojo stran zavzame.

Pravi prijatelj ti življenje lajša
in ti bolečine krajša.

Skupaj vse skrivnosti si delita
in se jih po dolgem času veselita.

Pravi prijatelj ni tisti, ki te žalosti,
ampak isti, ki te nasmeji
in veseli se tvojih srčnih dni.

Vsakemu se zgodi,
da se s prijateljem oddalji,
a z lepim pogovorom
lahko vse se spremeni.

Vsak si zasluži pravega prijatelja,
da skupaj se proti svetu borita in
med tem veliko svojih ciljev osvojita.

Iza Mlinar, 7. a

Matija Poljanšek, 6. b

Filippo De Pisis: *Blaženi Labre*

Star gospod sameva doma,
v zeleni obleki srce ga boli,
v ozadju slika mu visi.

Zakaj se žalosti?
Ali brke v juho moli,
morda žena ga je zapustila
ali kava se mu je shladila?

Kako bi to popravil?
Lahko ženi pismo piše,
lahko brke si postriže
ali kavo si pogreje,
vendar zlomljenega srca se popraviti ne da.

Neža Sedej, 8. b, Teja Bašelj, 8. a

Domenico Cantatore: *Sedeča žena*

Žalost strašna je podoba,
njen vzrok velika je grdoba.
Sedeža žena lepa je upodoba,
prazna okoli nje je soba.

Vijolična je njena bluza,
ona bila je umetnikova muza.
Modro je njeno krilo,
le kam vse drugo se je skrilo?

Žalosten je njen izraz,
verjetno tresel se ji je glas,
mogoče kdo ji je dal prestrog ukaz.

Njen avtor je Domenico Cantatore,
pri risanju mogoče pokonci je bil do zore,
ko risal je njene žalostne prizore.

Liza Krvina, 9. c

Domenico Cantatore: *Sedeča žena*

Sedeča je in skrčena,
v svojo smer obrnjena,
žalostna na stolu sedi,
čaka na srečo, da jo prebudi.

Nima volje, utrujena od dela,
zaspana, saj težek dan je imela.
Premika se ne, umirjeno diha,
sedeča žena tale je slika.

Nina Razingar, 9. c

Domenico Cantatore: *Sedeča žena*

Neka žena zdaj sedi,
sedi v bedi in osamljenosti.
Sedi na stolu iz lesa.
Njen obraz žalost prikazuje,
njene roke čisto mehke so, brez življenja.
Tam sedi, sedi v osamljenosti.
Barve, v katerih naslikana je,
barve njenih oblek žalost prikazujejo.
Bog ve, kaj se ji je pripetilo,
da tako žalostno sedi.

Patricija Bobnar, 9. c

Ivan Grohar: *Sejalec*

Seje semena, se trudi,
enakomerno, kot se spodobi.
Je star že,
a vendar odneha ne.
Lepo belo srajco nosi,
estetsko klobuk na glavi si popravi,
cekar s semeni pa v levo roko si nastavi.

Bor Kopač, 8. c

Fran Tratnik: *Slepa*

Sliki je naslov Slepa,
saj ta ženska lepa
ne vidi prekrasnega sveta,
ki se pri nas dogaja.

Zdi se mi,
da si želi,
svet čutiti,
tako kot ga mi.

Zaradi slepote
ne vidi grozote,
ki se na žalost
v tem svetu dogaja
namesto raja.

Gleda v prazno
in ne vidi nič,
a se hkrati zaveda,
da bi lahko bil le kič.

Lara Razingar, 9. a

Fran Tratnik: *Slepa*

Blind woman v sliki Frana Tratnika
se mi smili,
saj lepote sveta ne vidi.

Svoje okolje čuti, vonja,
a prekrasnega sonca lahko le sanja.
Morda ji njena domišljija dopusti,
da čuti čustvo, ki v naših srcih samo popusti.

Morda je pa sreča na njeni strani,
saj ne vidi grozote v svoji državi,
kjer zakon na starih pravilih temelji
in se lahko na to samo bogataš veseli.

Magdalena Mitrova, 9. b

Renato Birolli: *Pesnik Salvatore Quasimodo*

Na sliki mož možuje
in na stolu premišljuje.
Sklenjeni roki drži,
na glavi pa klobuk stoji.
Za ramo sončnica se skriva,
gospoda pa črn suknič pokriva,
še posebno rdeč pulover spodaj se skriva.
Okolje temačno se zdi,
a on mirno zunaj sedi.

Jona Kristan, 9. c

Cipriano Efisio Oppo: *Portret hčerke Evgenije*

V lepem portretu punčka sedi,
zdolgočasene oči,
rdeč sedež in roža v rokah,
a vidna otožnost.
Rumeni speti pričeski
pentlja krasi,
a njej nič ne de
in še vedno nam stene krasi.

Sara Deronja, 9. b

Cipriano Efisio Oppo: *Portret hčerke Evgenije*

Majhna punčka na stolu sedi
in se nejevoljno smeji.
V rokah lepo rožo drži,
ki ji cveti.

Njena lepota po celem svetu vlada,
njena odločnost pa je še bolj prava.
Ko njene modre oči ti v dušo zrejo,
njeni spomini nikoli ne umrejo.

Iza Mlinar, Anja Trček, 7. a

France Mihelič: *Pustovanje na Ptujskem polju*

Na Ptujskem polju otroci so peli,
kurenti skakali, okrog se podili,
februarja zimo pregnati trudili.

Nekateri plesali, nekateri hiteli,
veselo govorili, naokrog se podili.
Psa s palico so mi ubili.

Ko mati gledala je skozi okno,
zagledala njegovo je mrzlo truplo.

Eva Pečelin, 9. a

Matija Jama: *Vas v zimi*

V majhno vas pozimi zapadel je sneg,
jo pobelil in zimo prinesel spet.
Mrzlo, a lepo je, ko belo je vse.
Iz dimnikov kadi se
in vsi v hišah grejejo se.
Tudi ceste so prazne in bele vse.
Okna zaprta so
in tiho je vse.

Žiga Jereb, 8. c

Kaja Kolerič, 8. c

MOČ KULTURE; MOČ NARODA

Nesel je Krpan po ozki gazi na svoji kobilici nekoliko stotov soli; kar mu naproti prižvenketa lep voz; na vozu je pa sedel cesar Janez, ki se je ravno peljal v Trst. Krpan je bil kmečki človek, zato ga tudi ni poznal; pa saj ni bilo časa dolgo ozirati se; še odkriti se ni utegnil, temveč prime brž kobilico in tovor ž njo pa jo prenese v stran, da bi je voz ne podrl. Menite, da je Krpana to kaj mudilo kali? Bilo mu je, kakor komu drugemu stol prestaviti.

Cesar, to videvši, veli kočijažu, da naj konje ustavi. Ko se to zgodi, vpraša silnega moža: »Kdo pa si ti?«

Ta mu dá odgovor: »Krpan mi pravijo; doma sem pa z Vrha od Svete Trojice, dve uri hoda od tukaj.«

»I kaj pa nosiš v tovoru?« cesar dalje vpraša.

Krpan se naglo izmisli in reče: »I kaj? Kresilno gobo pa nekaj brusov sem naložil, gospod!«

Na to se cesar začudi in pravi: »Ako so brusi, pokaj so pa v vrečah?«

Krpan se ne umišlja dolgo, ampak urno odgovori kakor vsak človek, ki ve, kaj pravi: »Bojim se, da bi od mraza ne razpokali; zato sem jih v slamo zavil in v vrečo potisnil.«

Cesar, ki mu je bil menda silni možak všeč, dalje pravi: »Anti veš, kako se taki reči streže. Kaj pa, da si konjiča tako lahko prestavil? Res nima dosti mesa; pa ima vsaj kosti.«

Krpan se malo zareži in pravi: »Vem, da imajo vaši konji več mesa; pa vendar ne dam svoje kobilice za vse štiri, ki so tukaj napreženi. Kar se pa tiče prestavljanja, gospod, upam si nesti dve taki kobilici dve uri hoda in tudi še dalj, če je treba.«

Cesar si misli: To velja, da bi se zapomnilo, - in veli pognati.

Minilo je potem leto in nekateri dan. Krpan je pa zmerom tovoril po hribih in dolinah. Kar se pripeti, da pride na Dunaj strašen velikan, Brdavs po imenu. Ta je vabil kakor nekdanji Pegam vse junake našega cesarstva v boj. Ali cesar pa tudi ni imel tako boječih ljudi, da bi dejal: nihče si ni upal nadenj; toda kdor se je skusil ž njim, gotovo je bil zmagan. Velikan pa ni bil mož usmiljenega srca; ampak vsakega je umoril, kogar je obvladal. - To je cesarju začelo iti po glavi: »Lejte si no! Kaj bo, kaj bo, če se Brdavs ne ukroti? Usmrtil mi je že vso največjo gospodo! Presneta reč vendar, da mu nihče ne more biti kos!« Tako je cesar toževal, kočijaž ga je pa slišal. Pa nisem pristopi tedaj z veliko ponižnostjo, kakor gre pred tolikim gospodom, in pravi: »Cesarost, ali več ne morete pametovati, kaj se je godilo predlansko zimo blizu Trsta?«

Cesar vpraša nekoliko nevoljen: »Kaj neki?«

Kočijaž odgovori: »Tisti Krpan, ki je tovoril s kresilno gobo in bruski, ne veste, kako je kobilico v sneg prestavil, kakor bi nesel skledo na mizo? Če ne bo Krpan Brdavs premogel, drugi tudi ne, tako vam povem.«

Martin Krpan.

Mislil sem, da sem zgodbo prvič slišala že v kakšnem tretjem razredu, če ne še prej, pa sem pozabila. V vsakem razredu, vključno z devetim, smo obravnavali zgodbo Frana Levstika o Martinu Krpanu, pogumnem in zvitem možaku, ki je premagal Brdavs. Vedno sem rada poslušala to zgodbo, pa čeprav sem jo slišala že (pre)večkrat.

Ni človeka, ki ne bi poznal Krpana in njegove kobilice.

Ni človeka, ki ne bi poznal Kralja Matjaža in njegove zavite brade.

Nekaterim so zgodbe brale mame za lahko noč, nekateri pa so si brali že sami. Ne morem povedati, koliko časa se take pripovedke že širijo po Sloveniji iz generacije v generacijo pa tako v neskončnost. Sestra sestri, oče sinu, mama otrokom, stara mam njenim vnukom ... Ne konča se.

Poznate občutek, ko slišiš nekaj zelo pomembnega in veš, da ne boš nikoli pozabil? Tudi če doma nimaš knjige, zgodbe nisi pozabil že od prvega dne, ko si jo slišal. Nikoli je ne boš. Tudi sama vem, da je jaz zagotovo ne bom.

To je kultura zame.

Dajmo za trenutek vso teorijo in letnice na stran in se zamislimo v zgodbo, ki smo jo slišali kot otroci. Zaprimo oči in se spomnimo zgodbe, ki nam je ostala najbolj v spominu. Vedno ko jo slišiš še enkrat, občutiš tako toplino, saj si jo že slišal in vse te pripovedke te bodo spremljale do zadnjega dne. In to je pomembno.

Kako stara je zgodba?

Po mojem mnenju to v tistem trenutku, ko dobiš pripovedko v roke, sploh ni pomembno. Je pa, kar narediš, da se bo prenašala še v večnost. Da jo širiš. Kaj lahko narediš v tistem trenutku, je ključno.

Pa se poglobimo v starost teh zgodb. Če vam jo je povedala stara mama, to pomeni, da jo je ona morala nekje slišati. Verjetno od svoje mame. Njena mama pa od svoje mame in tako naprej. Kulturi ne bomo nikoli določili datuma izida, kot bi neki pesmi ali knjigi.

Kako je Krpan končal?

Ni dobil bogastva, temveč najboljše življenje, ki bi si ga lahko predstavljal.

Svobodo.

To je njemu pomenilo vse. Bil je prevarant, a nikoli surov. Hodil je po poti v svetu, v katerem ni imel besede, in se je mogel znajti sam. Tako je ljudi spodbujal, da se uprejo ljudem, ki jim želijo slabega in ohranil svojo »kulturo« in naravo, svojo svobodo.

Ni to prav bistvo kulture? Da ne hrepenimo po tuji slavi, a se borimo za slavo naše države in naših ljudi, kot so se pripadniki naše kulture leta nazaj in dosegli, kar je hotel tudi Krpan.

Svobodo.

Dokler bomo imeli svoj jezik, svojo kulturo, svojo pesem, zgodbo, bomo obstajali. Tako nas ljudje ne bodo poznali le po našem bogastvu ali slavi, temveč po naših srcih.

To me vodi do vprašanja, ki me je pripeljal do tega spisa.

Kaj je kultura?

To je srce naroda, vez, ki povezuje preteklost s sedanostjo in to s prihodnostjo.

Ni le nekaj, kar živi v knjigah.

Je v nas. V tem, kako spoštujemo naravo, kako praznujemo, skrbimo za drug drugega. Razumevanje naše preteklosti in z upanjem gledanje v prihodnost. Je v vsaki potici, ki jo spečemo za praznike, v vsaki melodiji, ki jo zapoje naša babica, v vsaki pohodni poti na Triglav.

Če bomo tako pogumni, kot je bil Krpan, tako skromni, tako predani in vztrajni, bomo vse te lepe vrednote prenesli na naše otroke, oni na njihove in tako naprej. Z dvignjeno glavo, tudi če nas zatrejo, tudi če nas ne spoštujejo. Prenajajmo naš jezik, pesmi in pripovedke, da bodo segle v večnost.

Nina Razingar, 9. c

Nejc Mrovlje, 5. b

KULTURA

Kaj sploh je kultura?
Je to neka shujševalna kura?
Je to zakladnica zlata?
Pravzaprav je odgovor ja.

Kultura je debela gospa,
ki pri lepoti ne pozna meja.
Sprehaja se skozi mesto in vas
in se v splošnem ne zmeni za čas.

Kultura je tudi lepo vedenje,
gledanje v oči in pokončno sedenje,
kultura so kipi in spomeniki,
bodisi majhni ali veliki.

Ker kultura je starka zajetna,
njena leta so dolga, posebna, stoletna,
ne samo odkar je na svetu obleka,
ampak čisto od začetka, od nastanka človeka.

Kultura vsakemu nekaj drugega pomeni,
vsak jo po svoje olepša, oceni,
a v glavnem je kultura bogastvo ljudi,
ki našo zgodovino s ponosom krasi.

Kultura se tekom časa spreminja,
enkrat rodi se, drugič izginja,
se postavi nova galerija, muzej
in naša kultura je še lepša kot prej.

Vita Pečelin, 6. c

Nina Mazzini, 9. a

^{ros} jëm une Tara Gjokolaj
jëmren ikam Tara.
Mocan ikam ëlë ëka jëmren
in Mika.
Djolës jëmë lka jëmren
Tini.
Likas jëmë ëka jëmren
Sësa.

Kdo sem jaz

Meni je ime Tara.

Moji muci je ime Mika.

Mojemu bratu je ime Tini.

Moji sestri je ime Teja.

Tara Gjokolaj, 3. c

ЛІТО В УКРАЇНІ
Я ПРИЇХАЛА ДО ТАТКА.
МИ ЇЛИ СУШІ, БУРГЕРИ І ЖАРЕНУ КАРТОПЛЮ.
ТАТО І Я ХОДИЛИ В КІНО.
ТАТО МЕНЕ ВІДВІЗ В КИЇВ
А ПОТІМ ПОЇХАЛИ НА ДРАГОБРАТ.
МИ ПОЇХАЛИ В ІВАНО ФРАНКІВСЬК.
Я ПОЇХАЛА В БАСЕЙН З БАБУШКОЮ І ТАТКОМ.

Alisa Levina, 3. c

Post card

Dear Loti,

I'm writing you from Greece. It's very hot here, the sea is nice and the beach is clean with a lot of very good bars and restaurants. I'm here with my family. Now I'm laying on a resting chair with a beautiful view of the ocean. I was just swimming in the water, it was very nice. Tomorrow I'm going to a really good beach near a fancy restaurant where we are going to eat. I send you all the best wishes from Greece.

Love, Julija

Julija Jenko, 7. b

Dear Jure,

I am writing you from the beach. The sea is warm. I'm here with my family. My sisters and me are playing card games. An hour ago, we swam. We are having fun here. The sun is shining. In the afternoon, I and my family are going to go for a walk with our dog to the seaside. I hope, you're ok.

Your friend, Žan

Žan Trček, 7. a

Dear Lovro,

Greetings from California. I am having really good time here with my friends.

We swim in the sea, there are beautiful beaches around the country. We also go for a walk every evening. We often eat in five star restaurants. The weather here is very hot and sunny and there aren't any clouds. People here are very friendly. We are planing to stay here for two more weeks because there are a lot of things to do and you never get bored. At night we sometimes stay awake and walk in the streets. There are also a lot of bars which are full every night. We very often see people throwing crazy parties every night. This place is very lovely and nice.

See you, Tian

Tian Bizjak, 7. a

Dear Tian,

Greetings from Spain, Barcelona.

It is very hot here and the sea is warm. I am having a really good time here. I'm here with my family. I'm really enjoying it because I can swim every day. I also go to the city and explore it. We sleep in a 5-star hotel. The hotel has got a swimming pool and a self-service restaurant. The city is very nice. We ride to the island by boat. We have really sunny weather. But tomorrow it is going to be rainy. Tomorrow we will go to a Barcelona football match. We will be in Barcelona for only three more days.

I send you best wishes from Barcelona.

Love, Matej

Matej Bizjak, 7. a

Sara Deronja, 9. c

Dear Tian,

I'm writing you from Paris. I am there with my friend. Paris is a very beautiful city. Eiffel tower is the most popular tower there. Yesterday, I was there. It is very beautiful. Tomorrow, I am going to cook with a chef of the fancy restaurant. This is a present for my birthday from my parents. My friend and I are having a good time. Today, in the evening, we are going to the football match. The weather is sunny, but tomorrow it is going to be rainy. On Saturday, we are going to come home.

Best wishes from Paris, Lovro

Lovro Mlinar, 7. a

Dear grandma,

I'm at the hotel in Paris. I can see the Eiffel tower through the window of my bedroom. I buy this postcard at the top of the Eiffel tower. Paris is a big and beautiful city especially at night. Yesterday me and my family were on Eiffel tower. There are so many stairs to the top, but we made it. At the top we eat croissant and I eat macaron which is a delicious cookie.

Tomorrow we are going to go to museum Louvre. This building is famous because in this gallery there is the most famous painting, Mona Lisa. The weather is sunny but tomorrow it is going to be rainy so we are going to be inside.

We are having the best time of our lives. We miss you.

Love, Taja

Taja Oblak, 7. b

Dear sister Lana,

I am in Ibiza that is an island in Spain. This place is beautiful. There are palm trees and beaches everywhere. The sea is light blue colour and the sky is without a cloud. Even people are very friendly and welcoming. I am enjoying my holidays very much because I am here with my best friends. I eat a lot of their traditional food. We spend almost all day at the beach, snorkelling, sunbathing and swimming. We also see dolphins everyday when the sun goes down.

In the evening we get ready to go out. Cities here are very big and full of life. We like walking in the streets and looking at buildings. The weather is always hot. I have to hide in the shadow most of the day because of sunburns. But sometimes there are big storms. I want to visit good museums and expensive stores. It is the best holiday in my life. Before I go home I would like to meet princess Leonor.

Best wishes, Iza

Iza Mlinar, 7. a

Hello, Lovro,

I and my family are in Nepal, we are hiking on Himalaya. It is sunny here but quite cold. We are having a good time. The view is beautiful. Tomorrow, we are going on a long hike. We are in a small cottage, with fancy food.

We are going to be in Nepal for two weeks. Next week, we are going to sled with huskies.

Love, Drejc

Drejc Pečelin, 7. a

Dear cousin Ajda,

I'm in Italy in Venice. The city is really beautiful. I am with my parents and we're riding a canoe right now to explore the place. It's great fun! The people here are very friendly and helpful.

We are planning to stay here for about a week. We are lucky, because it will be sunny all week.

We are also going to see the attractions, eat food at the restaurants and go swimming in the sea nearby. We will also go snorkelling and look for some shells for my collection.

Greet your brother Aljaž for me. Can't wait to see you,

All the best, Lucija

Lucija Škvarča, 7. a

Jaka Trček, 9. a

MY FAVOURITE PERSON

My favourite person is Eva Kunc. She is my friend. We've known each other for 8 years. She has brown hair and eyes. She likes K-pop. I met her for the first time in first class. We spend at least 25 hours a week together.

Teja Bašelj, 8. a

My favourite person is my grandmother. She is my mom's mother and has always been an important part of my life. I have known her for as long as I can remember, ever since I was born.

My grandmother is kind, caring, and very wise. She always knows the right thing to say to make me feel better when I'm upset. She is also funny and loves to tell stories about her childhood, which always make me laugh.

I like her because she truly cares about me and always makes me feel special. She listens to me carefully and gives me advice when I need it. I also admire her because she has taught me so much, like how to cook and be patient.

Of course, I met her the day I was born, and since then, we have spent so much time together. We love cooking together, talking about life, and playing card games. Sometimes we even work on fun projects, like writing a book when I was younger.

Spending time with my grandmother makes me feel happy and loved. I am so lucky to have her in my life.

Žiga Jeršič 8.c

My favourite person is Iza. She is my cousin. I've known her since I was born. She is 16 years old and she lives in Vrhnika. She is very friendly and funny. I love spending time with her. Iza has been playing volleyball for 2 years in volleyball club Logatec. She has a boyfriend Aljaž. He is also very friendly and he also plays volleyball. I love Iza, because she's a very fun person and I can really trust her. I spend a lot of time with her during the holidays, most often at her or at my home. I really love her and I hope we will be friends forever.

Tisa Šink. 8. a

My favourite person is my grandma. I don't know when I first saw her, but she is beside me my entire life. She is very kind and she helps me with house work. I like her because she is very kind and she is very helpful. Once again I don't know when I first time met her. We really like to play cards together, at summer we ate ice cream.

Denis Šparovec, 8. a

Ajda Jeršič, 5. b

Who is your favourite person? Tilen and Frenk are my favourite persons.

How are they related to you? They are my brothers.

How long have you know them? I have known them my whole life.

What are they like? Tilen is very kind, helpfull, funny and adventurous person. He likes rock climbing, down hill, and motorcycles. Frenk is also kind and funny, but he is shy. He likes to stay at home and play video games.

Why do you like them? I like them because they always help me when I need something and because I can tell them every thing.

When did you first meet them? I met them when I was born.

How do you spend your time together? With Tilen I spend time mostly at weekends when he comes to visit. We always talk about the experiences we had during the week. With Frenk I spend time every day. We often watch movies in my room, or we just talk. He always buys me snacks.

Meri Pečelin, 8.a

An interview with the teacher for children with special needs (pedagoginja Mateja Gantar)

1. What do you like most about your job?
  - I like meeting interesting people and seeing their achievements.
2. What skills do you need to work as a teacher for children with special needs?
  - You need to be good at listening to them and try to put yourself in their shoes.
3. If you had a chance to start your own business what would it be?
  - To have my own bookshop where I could drink coffee or tea and read books.
4. Which job would you never want to do? Why?
  - A job that includes working with machines because I like working with people.
5. What are some difficulties in your workplace?
  - When people have the need for everything to be written down.
6. What did you want to be when you were a child? Is this your occupation now?
  - A librarian. It isn't.
7. What advice would you give to those who don't know what job they would like to do?
  - Follow your interests, don't give up.

Žana Oblak 9.b

INTERVIEW WITH MRS. PETRA CANKAR

Q: What do you like most about your job?

A: I definitely enjoy working with students and the nice people around me. It's also close to my home, so that's also a plus.

Q: What skills do you need to work as a psychologist? Explain.

A: You need to be a good listener; empathy also plays a big role. As well as patience and you certainly need to be social.

Q: If you had a chance to start your own business, what would it be?

A: I've always enjoyed dancing and if I had a chance, I would probably be a dancer or a dance teacher. My studio would be called 'Dance into the light' because I've always loved the song by Phil Collins.

Q: Which job would you never want to do? Why?

A: That's a tough question. I guess I wouldn't be a surgeon. I don't like hospitals and blood and gore scare me, so I wouldn't be fit for a surgeon.

Q: What are some difficulties in your workplace?

A: As a psychologist I have heard some sad stories from different people and sometimes it's difficult to find a solution to certain situations. Not being able to or not knowing how to help people in need is one of the hardest parts of this job.

Q: What did you want to be when you were a child? Is this your occupation now?

A: No, this isn't my occupation now. I've enjoyed working with children since I was young and I dreamed of being a kindergarten teacher.

Q: What advice would you give to younger people who don't know what job they would like to do?

A: I would say explore your options. Search for information on trusted sites and don't be too hard on yourself, everything happens for a reason.

Q: If you could work any other job in this school, what would you like to do?

A: If I wasn't a psychologist, I would like to work as a geography teacher. I had a great geography professor in high school and I started enjoying geography because of him.

Magdalena Mitrova, 9. b

Teo Kristan, 9. b

WHO'S WHO AT ŽIRI PRIMARY SCHOOL- AN INTERVIEW WITH THE HEADMASTER

For the interview I had to do with someone who works at our school, I chose our headmaster Marijan Žakelj.

I asked him the following questions:

“What do you like most about your job?”

That's a hard question; but I would say that working with other employees and children that go to our school is probably something I like a lot.

“What skills do you need to work as a headmaster? Explain.

You need a lot of them. You need to be communicative, because you need to be able to easily make conversation with anyone at school and be able to work with anyone that is involved with projects that are planned for our school. You also need to know a lot about topics concerning economy, construction industry, law etc., which help you with organizing and planning certain projects and looking at paperwork that surrounds them.

“If you had a chance to start your own business what would it be?”

I'm more knowledgeable in engineering, so my business would have to do with something in that industry. Another option would be something to do with modern agriculture.

“Which job would you never want to do? Why?”

I wouldn't want to be a lawyer, because their work seems very boring to me. I also don't like the fact that law school is mostly memorizing loads of pages of different documents. It's not for me. I prefer practical work.

“What are some difficulties in your workplace?”

My work is a lot of times very stressful and I can't let it affect my mood or vice versa. I need to work with a lot of different institutions such as the town hall, the ministry etc. There is loads of work to do and I need to attend quite a number of meetings and I need to always keep tabs on what things are going on surrounding our school.

“What did you want to be when you were a child? Is that your occupation now?”

No, I always wanted to be a toolmaker, being the headmaster was something I never thought about when I was a child. But even though the careers seem different I can still use things that I learned when I was studying engineering in my occupation now.

“What advice would you give to young people, who don't know what job they would like to do?”

I would tell them to decide on their own, not be influenced by someone else. They need to choose carefully, a job that they like, but will also bring them a stable paycheck. They also need

to choose a field that would be able to employ them. I would tell them to occupy themselves with something that brings them joy, or is at least tolerable, not something that will make them a ton of money, but they wouldn't like it.

“Do you think that in the future your work could be done by a robot?”

Definitely not. As a headmaster you need to be able to work with children and employees of the school a lot, you constantly need to solve problems that arise on a daily basis, and I think that a robot, no matter how well developed it is, wouldn't be able to do my job. But we'll see what the future brings.

Liza Krvina, 9. c

Pohorje

On the first day we gathered at the bus station. We had breakfast there. we set off. When we arrived we settled into our rooms and unpacked. We went on a short hike. We ate and went to bed.

The second day we woke up and ate breakfast. We went on a hike where we played disc golf, minigolf and motor park. We had lunch in nature. We returned to the hotel. And in the evening the hunter came.

On the third day it was raining. That's why we had a shorter hike. The biologist came. She explained to us about mushrooms, stones and plants. When we had dinner, the rafter came. He explained to us about abortion.

When we woke up on the fourth day, they told us about the mountain run. I had a terrible group. We had lunch. We had a rest. We didn't do much that day. We had a little quiz little gray cells.

On the fifth day we went on the bus. We went bowling in Maribor. After some time of driving we arrived at ziri. we said goodbye there. Tinkara and I were waiting for our parents.

Teja Bašelj, 8. a

School in nature Pohorje

On Monday, September 30, 2024, we went to a nature school in the mountains. In the morning we met at the bus stop for school, got a snack and put our bags on the bus and set off. when we arrived in Maribor we saw the city and went to the hotel. We had lunch there and after lunch we went hiking. After the hike, we ate dinner and went to bed.

On the 2nd day, we woke up at 7 in the morning. Then we had breakfast. After breakfast we went on a hike after the hike we had lunch. After dinner we had a hunter's lecture.

Day 3 was similar. after breakfast we went on a hike. After the trip, a naturalist came and told us many things about mushrooms, rocks and healing plants. In the Evening we also had a rafting lesson.

Day 4 was a little different. In the morning we had breakfast, and after breakfast we were put into groups. We ran an orienteering run in groups. After the run we had lunch. After dinner we gathered in the meeting room and had a quiz.

On the 5th day we had time to pack in the morning. At 10 o'clock we left the hotel to go bowling for 2 hours. After that we had a snack, after the snack we went home. We arrived home at 4 in the afternoon.

Denis Šparovec, 8.a

Žiga Jereb, 8. c

SCIENCE CAMP IN POHORJE

Day 1

We came to school quite early where we took the bus to Maribor. When we arrived, we take a look of old part of Maribor and learn about its history. We saw all the statues and sights of this huge town. When our guide, who stayed with us all week showed the town completely, we took a bus to Pohorje. We made ourselves comfortable in a hotel Zarja, we went on a walk

to waterfall Skalca. We specifically learned all about orientation and we learned all about surrounding area of Pohorje. When we came home, we ate a dinner and go asleep.

Day 2

When we woke up, we ate a breakfast and went on a walk, again. When we were walking for a long time, we finally came to motoric park and a ski center. We divided in three groups and began to play in a motoric park, mini and disk golf. We had a very great time. When we finished, we started to walk against hotel. Then, a hunter came to us for a late evening activity. He presented to us all the animal life in Pohorje. For a last thing of Tuesday, we had a dinner

. That was a very busy day.

Day 3

When we open our eyes in a morning, we saw rain. Teachers had no idea where we could go. Our guide decides to go on a small walk to teach us about economy on Pohorje. But when we came back, our teachers protested and we went on another walk through the forest. And it was raining by the way. We came home totally wet, so it was strange that no one got sick. Then, we were doing a poser. Those who were a little naughty, they have to present their own one. After we ate a dinner, we went on a classroom of hotel. When we came, we saw abortionist, who were waiting for us. When he ends his presentation, we went back to our rooms and feel asleep.

Day 4

We just woke up and our teachers were waiting for us to complete orientation run. They divided us to groups of 5 students. It was hard to run and completing the questions because of rain. We came to hotel completely wet, again. And again, we were doing a poster of past day and represent our owns. After lunch, we visited biologist who taught us about mushrooms, rocks and medicinal plants. When we finished the lesson, we ate a dinner. On Thursday we had the last end of the day of school in nature. We were talking some jokes and weird performances. It was sad, because the end was near. Then, we went asleep for the last time.

Day 5

We woke up and went on a breakfast in a dining room. When we were full of food, we returned back to our room and pack all of our stuffs. When we were ready, we drove all the way to Maribor, when we went bowling. They made a great job to picking this activity. After we finished, we got our lunch box to make ourselves full of food. For the end we drove back for three hours all the way to Žiri.

Žiga Jeršič, 8. c

AN IMMIGRANT'S STORY

In the year of 1893 I, a poor daughter of a farmer, decided to seek a better life in the country that is the United states of America.

My life in my home country Austria-Hungary was rather hard, because it consisted of constant hard work since I was 5 or 6 years old. I had to work on the never ending fields from sunrise

to sunset in cold and in high temperatures, that often exhausted me so much that I could barely stand on my feet when I finished. I was more often than not extremely hungry and thirsty, because we had barely enough food to feed our big family, which consisted of me, my parents and my 8 brothers and sisters. I had another brother that left about 5 years ago to go to America, a land of new opportunities and hopefully a better living. I missed him dearly and wished to gaze upon him again. When the year of 1892 brought a summer of drought and almost all of our crops died, I decided to join my brother in America. My parents gave me some of the little money we had and wished me luck. My siblings cried for a long time but let me go when the time came.

My journey was long and exhausting. I asked some merchant who brought food to our village to take me with him on his way to Italy and he reluctantly agreed. He was an old man, with short badly trimmed gray hair and long gray beard. He wore better clothes than I but he was no wealthy man either. We were mostly silent, we conversed only when I had to help him with his horse, when we stopped in the evening or when we left in the morning. We moved slowly and steadily but we came to Italy nonetheless. From there I got on a train to Spain. I hid in a train carriage and in the company of different crops continued my way to western Europe. After what felt like an eternity I arrived in Spain. While I was waiting for the ship to America, I smelt the salt in the air and watched the waves crash in the sharp rocks that peaked out of the never ending sea. My eyes couldn't help but wander upon the noble ladies and gentlemen in beautiful dresses and suits that walked around me, their judging gaze that met my body and their scowls that haunted my brain. I didn't understand them, but the things they said were certainly not nice. After about a day of waiting there, beside a road with a beautiful view of the ocean, a ship arrived. I got on and stared at the ocean again. My thoughts drifted to my family, how I missed them. I felt sorry for them, them who had to work on the field for barely any money while I watched the beautiful sea and travelled the world. I wasn't having it easy, I was hungry and sad, but at least I didn't have to work all day. I spent months on the ship. Some people died from hunger, some from falling into the ocean during a thunderstorm, however some of us survived. We were scared and cold, but we were living and we couldn't be more thankful for it.

I arrived in America, Ellis island, to be exact. I left the ship and I had to pass the medical examination first. They checked my teeth and looked at my body to find any signs of injury or sickness but they didn't find any. They cleared me. Just before entering the USA, I had to take an intelligence test and I passed that one as well. After that, I was finally taken on a boat with a few other people, who seemingly passed both tests as well. I stuck with a rather tall boy with black curly hair, who was around my age. We met on the ship to Ellis island, however we couldn't understand each other, because we're not from the same country. From what I gathered, his name is Auguste and he is from France. When I finally stepped foot on the American soil, happiness engrossed me. I finally reached the city of New York.

Me and Auguste parted ways as I rushed to find my brother. That happened to be harder than I planned, because the city was so much bigger than I anticipated. Smoke rolled out of all of the big factories and it clouded the sky. The air was thick and full of dust that came from the rushing carriages. I was overwhelmed with all the new things, so I almost ran over. I ran on the

other side of the very wide road and looked around. I stood still and suddenly it hit me. I don't know where I am. I'm in this big beautiful city that I had never been to, it's full of new things and potentially threatening people. I almost started panicking, however I stopped myself before I did. I remembered my brother. He was the smartest person I've ever met. He was excellent in school and always had the best grades. He wrote us a letter about a year ago, that he was here, in New York, and that he was working as an apprentice at a doctor's office in Brooklyn, therefore I had to head there. I went to the nearby newsagent's and said to the woman working there: "Brooklyn". I only said that because I didn't know any English and she looked at me weird, before she realised. She brought up a map and drew a circle on it. "You" she said and pointed at me, "here" she said and pointed at the circle, "Brooklyn" she said and pointed at the big bold letters that read "Brooklyn". She gave the map to me and I smiled at her.

I followed the map and walked through the big city. It took a while, but as I walked my eyes took in the new place. Big buildings, busy streets, loud people and posters for various unknown things surrounded me. Everything was so new and interesting. I came to my destination and looked at the world around me even more closely. I looked at every building, every inscription around me closely and I looked for a doctor. After some time my gaze met the doctor's office and I carefully went inside. I was met by an old, tall man with white hair and a set of curious eyes. He looked at me and called for someone. That's where I met him. My brother. His eyes widened when he saw me, his figure approached me and engrossed me in a tight hug. He asked me why, when and how I came here. I told him everything and introduced me to his boss-Mr.Jones- the man with white hair I first saw when I came here. They talked, but I couldn't understand them until my brother told me that Mr.Jones was going to pay for my education in exchange for me working as a nurse in his doctor's office. I couldn't be happier.

While I was in school, I stayed at my brother's place- a small room with one window and little furnishings and a bathroom. I was in school for a year, I learned English and the basics of nursing, before I started learning first hand, when I was helping Mr.Jones. My brother was getting better and better at being a doctor, so he got a letter saying he got his own doctor's office in another state. He moved and left his room to me, while I still worked as a nurse at Mr.Jones's. It was like that for some time. I had some difficult experiences when I first came to America, the most difficult one was having to learn English. The teacher in school was mean and even though I was far from being dumb, she expected too much of me. She yelled at me a lot and sometimes even slapped me. I often came home crying and I wanted to leave, but then I remembered my life in Europe, so I stayed. Mr.Jones was a very kind man. When I turned 20, meaning I worked there for a couple of years, he gave me bigger pay and therefore I was able to get myself a bigger flat. I wrote to my brother and home. I lived a simple life, I worked a lot and read books and hung out with my newfound friends when I wasn't. That was until Auguste, the guy from the ship, came to the doctor's because he was badly cut. We met again, this time being able to talk, because we both knew English. He said he came to America to be with his father who left France a while ago. His father had his own architect firm, so he worked as an apprentice there. I told him about my life. I liked him a lot, and we got along well.

We started dating and decided to get married a bit more than a year later. We had three children-two boys and a girl, and I couldn't be happier. I still think about my life in Austria-Hungary and I'm always glad I decided to move here.

Liza Krivina, 9. c

Patricija Bobnar, 9. c

An immigrant's story

I went from Žiri in 1900. I was born in 1850 in a big family. I had three older sisters and two younger brothers. Living in our small town became hard.

Me, my dad and sisters decided to leave Slovenia. Hoping for a better life we went to America. The hardest was the journey across the Atlantic Ocean. A lot of people died on the way. Ships sank.

When we came to America, we found jobs. Me and my dad were working in mine, my sisters were nannies. Life got better, but I missed my home town. My dad died, I and two sisters married in America with Americans, one of my sisters went back to Žiri. Her children often visited us.

Maks Novak 9. a

AN IMMIGRANTS STORY

Before I decided to emigrate to the USA I lived on a small island. It was close to New Zeland and it was called Chatham Island. I didn't have many neighbours and at school I had only 2 close friends.

When I was around six years old, my father got fired and in need for a new job we decided to go to New Zeland by boat. While living there we heard that some people are moving to the USA for a better payment. The next week we were already on a large boat, ready to start our new life.

As I stepped on the new continent I was suprised. There were so many different people and races. The school equipment was more modern and I've made a lot of friends.

As I turned sixteen I started working in a local shop. It was peaceful and I liked working there. The maneger was a friend of mine and paid me fairly. I started living on my own as soon as I turned 21. Although It was small it was good enough for the time of searching for a better job. The worst experience I had there was when I was 17. The store was being robbed and I didnt know what to do. The men were armed but I escaped through the back door and called the police.

Looking back I dont miss my old home much. I think we moved for the better. The only thing I miss is the beautiful nature of my homeland.

Eva Pečelin, 9. a

AN IMMIGRANT'S STORY

1. My life was bad. I lived in a poor family. I had to work all day to earn food for me.

2. It was my first time traveling far from home. We had to go by foot all the way to Spain. In Spain we boarded a ferry that took us to America.

3. In USA it was way deferent then at home. There weren't any farms but there were skyscrapers.

4.It was hard because I didn't know anyone. My first job was at a supermarket.

5.Language barrier.

6.I love being here but I wonder what's happening at home.

Tai Pustovrh. 9. a

AN IMMIGRANT'S STORY

My great-great-grandfather moved to the USA when he was only eighteen years old. His life wasn't easy here in Slovenia. He and his family lived on a farm. It was small and he had seven other siblings, so they were poor. All of them had to work hard from dusk till dawn. He wasn't the oldest, so he didn't inherit the farm, and his family didn't have the money to send him to school, so he decided to go to the USA.

The journey was long and difficult, but he didn't have to go alone. My great-great-grandmother Alberta went with him. She had a better life than him, but she decided to follow the love of her life. First, they had to get to the port in France. They went across Italy and whole France to get to the ship. On their journey they often slept on the streets or under trees. There was little food, so they were hungry sometimes. The voyage lasted for about a fortnight. Both had sea sickness since they had never been on a ship before. When they arrived at Ellis Island, they both passed the test and went to New York.

It was nothing like they saw before. It was bigger and incredibly beautiful. They felt excited and scared at the same time. The first thing they had to do was find a place to stay and a job. Alberta was a waitress, and my great-great-grandfather Peter was a cook. His cooking was exceptionally good, so he easily found a job. Life was good. There were difficulties, but it was better than in Slovenia. After a few years Peter decided to open his own restaurant. This was his most difficult experience there. Opening a restaurant and keeping it going but he did it. He was so proud of his little family restaurant. He had three children with Alberta and when he was too old to keep working, he gave his restaurant to his children who kept it going.

Sara Podlesek. 9. c

AN INTERVIEW WITH MY GRANDMOTHER ANA

I interviewed my grandmother Ana, who lived in the countryside of Croatia, where life was even more simple than in Slovenia. I asked her the following questions:

1.What was life like in the time of your youth?

-It was simple. We woke up early and went to sleep early as well, because we had no light. We lived on a farm, so we always had something to do, whether it was milking the cows or working on the field. The work was purely manual, we did everything ourselves-by hand.

There was also a bigger number of farmers. In our village there were little to no jobs outside of farming.

2.Do you have any fond childhood memories?

-I don't have a specific memory, but I remember us kids always played outside with other kids from our village. We didn't have any toys, however we always found something to play with.

3.How was life different from your life today?

- As I said there were barely any jobs excluding being a farmer. In our village there was only one small shop, a post office and so on. The office jobs basically didn't exist, even if we needed a doctor we had to go to another village. There were also a lot more kids. Us kids always played together, our families were close. Marriage was a necessity.

4.Do you think children were happier when you were young? Please, explain.

-Of course. Children were less stressed, even if they had to work from an early age. There were less differences between us (our clothing, our toys etc.), and we cared less what a person wore or what toys they had, if they had any. The beauty standards were less strict, we didn't care so much about the outside of the person, but more the inside, if they were good-looking it was only a bonus.

5.What advice would you give to young people?

-Take advantage of what you have. Get better and higher education than my generation was able to. Work together and be more accepting of each other, but most of all- take care of the environment.

Liza Krvina. 9. c

Zlata Kychan, 8. b

Kristjan Eniko, 9. a